

JULI - AUGUSTUS 2022

Informatieblad

Met veel genoegen kijk ik, en hopelijk ook u, terug op de Sacramentsprocessie, zondag de 19^e juni jl. in Gerwen. God zij gedankt dat we konden uitgaan! Dank aan alle medewerkers! Dankbaarheid past ons, ook vanwege het heugelijk en genadevol feit van de priesterwijdingen dezer dagen in Ecône (CH) en Zaitzkofen (D), met in het bijzonder de priesterwijding van de Nederlandstalige E.H. Jan De Bruyn op de 2^e juli in Zaitzkofen, die per 15 augustus benoemd is in de priorij van Antwerpen, en in het District Benelux werkzaam zal zijn. Om Mgr. Marcel Lefebvre niet te vergeten, heb ik hiernaast de feestpreek geplaatst, die hij bij de viering van zijn 50-jarig priesterjubileum in 1979 te Parijs heeft gehouden. Hoe hield hij van de H. Mis! Een echte priester! Een echte bisschop! De foto op het voorblad toont zijn minzaamheid.

Bij gelegenheid van de Sacramentsprocessie heb ik de oproep gedaan tot publiek eerherstel aan God voor de publieke zonden in ons land. Ik wil u eraan herinneren ook verder hierop bedacht te blijven. Het is onze plicht! Hoeveel zondenlast rust er op de mensheid, hoeveel niet geboete misdaad stapelt zich elke dag op? Publieke zonden noodzaken tot publiek eerherstel om Gods toorn te bedaren! Vissers boeten hun netten, zij repareren die. Boeten is herstellen. Natuurlijk moeten wij ook boete doen voor onze persoonlijke zonden. Boete is een sterke kracht in ons, een reactie tegen het kwaad, een teken, dat we hebben begrepen wat de zonde is: belediging, ondank, boosheid tegenover een oneindige liefde. Boete is een willen goedmaken uit liefde, die sterk en trouw maakt (denk aan het berouw van de H. Petrus na zijn verloochening). Deze kracht wil ook vergoeden, wat anderen verzuimen, dus evenzeer het publiek onrecht tegenover God, momenteel een ondragelijk tekort aan liefde.

Onze Verlosser heeft zelf het meeslepende voorbeeld van Zijn plaatsvervangende zoendood gegeven. Hij wilde de Vader de Hem door de zonde ontroofde eer weer terug-schenken. Hij wilde de mensen met God verzoenen en hun de vrede brengen. De Kerk heeft geen ander doel. Dit is tevens het doel van de H. Mis. Eigen aan de Mensenzoon is Zijn hoedanigheid van Offerlam te zijn. Gebeurt dit niet in iedere H. Mis? Juist dan bidden wij omwille van Zijn Verzoenoffer om ontferming, om verzoening. De Mis is toch ook publiekelijk! Zien we dit aspect van de Mis, en daarbij de noodzaak van de priester! Ik moedig u aan juist door deelname aan het Misoffer genoegdoening, eerherstel te brengen voor uzelf, maar zeker en vooral ook voor de publieke zonden. Ik stel u hiermee één van de middelen voor tot eerherstel, een uniek weliswaar, maar laat de kans van de H. Mis niet liggen. Neem zoveel mogelijk deel aan de Mis! Ze is het welgevallig Offer aan God, zoals de Profeet Malachias heeft voorgezegd. (*Mal. 1, 11*).

De Bedevaart Gorcum-Brielle 27-28 augustus a.s. is weer een volgende mooie gelegenheid tot publiek eerherstel. Al de moeiten die u hiervoor moet doen, zijn, zoals die voor de Sacramentsprocessie, mooie boetewerken. Ik nodig u hiervoor uit! En wat is het hoogtepunt van de bedevaart? De H. Mis! Het middel tot eerherstel bij uitstek!

Pater Carlo de Beer

Feestpreek van Mgr. Marcel Lefebvre

op zijn priesterjubileum te Parijs,
23 september 1979

In de Naam van de Vader en de Zoon en de H. Geest. Amen.

Beminde Gelovigen,

Sta me toe, alvorens enige woorden tot u te richten ter gelegenheid van deze mooie ceremonie, allen te danken die hebben bijgedragen tot het welslagen ervan.

Persoonlijk had ik gedacht bijeen te komen rond het altaar van Ecône, op een bescheiden wijze, in privé, ter gelegen-

heid van mijn priesterjubileum, maar de dierbare geestelijkheid van Saint-Nicolas-du-Chardonnet, en de priesters die hier tegenwoordig zijn, hebben mij uitgenodigd met zulk een nadruk om allen die het wilden de gelegenheid te geven deel te nemen aan mijn dankzegging en gebed ter gelegenheid van dit priesterjubileum, zodanig dat ik niet kon weigeren, en het is daarom dat we hier vandaag al-

len bijeengekomen zijn met zovelen, van overal, van Amerika, van alle Europese landen, die nu nog vrij zijn.

En hoe zal ik deze bijeenkomst betitelen, deze manifestatie, deze ceremonie? Een eerbetoon, een eerbetoon van uw geloof in het katholiek priesterschap en in de heilige katholieke Mis.

Ik denk werkelijk dat het daarvoor is dat u gekomen bent om te getuigen van uw afhankelijkheid aan de katholieke Kerk en aan de meest mooie schat, aan het meest verheven geschenk door God aan

de mensen gegeven: het priesterschap en het priesterschap voor het Offer, voor het Offer van Onze Heer voortgezet op onze altaren.

Ziedaar waarom u gekomen bent, en waarom wij vandaag omringd zijn door al deze dierbare priesters, gekomen ook van overal, en zij zouden nog met meer gekomen zijn, die priesters, moest het geen zondag geweest zijn, want zij zijn gehouden aan hun plicht de H. Mis op te dragen ter plaatse, maar in hun hart zijn zij met ons, zij hebben het ons gezegd.

Als u het mij toestaat, zou ik enkele tafereelen willen schetsen, waarvan ik getuige was gedurende deze halve eeuw, om aan te tonen welke belangrijke plaats de Mis van de katholieke Kerk in ons leven inneemt, in het leven van een priester, in het leven van een bisschop en in het leven van de Kerk.

Als jonge seminarist van de Santa Chiara, in het Franse seminarie te Rome, heeft men ons de liefde voor de liturgische ceremonies geleerd. Bij die gelegenheid heb ik het geluk gehad ceremoniarisus te zijn, wat wij noemden “de grote ceremoniarisii”, voorafgegaan trouwens in deze taak door Mgr. Lebrun, oud-bisschop van Autun, en door Mgr. Ancel, nog altijd hulpbisschop te Lyon. Ik was dus de grote ceremoniarisus onder leiding van die dierbare en vereerde Pater Haegy, bekend om zijn liturgische kennis. En wij hielden ervan het altaar voor te bereiden. En wij waren in feestvreugde op de vigilie van een feestdag wanneer er een grote ceremonie voorzien was op de altaren. We hebben dus als jonge seminarist geleerd van het altaar te houden.

“Domine dilexi decorem domus tuae et gloriam habitationis tuae.” Dit vers lezen wij wanneer wij onze handen wassen aan het altaar. “Ja, Heer, ik heb de luister van Uw huis en de glorie van Uw woonstede liefgehad.”

Ziedaar wat men ons in het Franse seminarie te Rome leerde, onder het directeurschap van de dierbare en vereerde Pater Le Floch, die beminde pater die ons heeft geleerd klaar te zien in de gebeurtenissen toentertijd, en die voor ons de encyclieken van de pausen besprak.

En dan priester gewijd in de kapel van het H. Hart in de rue Royale te Rijsel, op 21 september 1929, door Mgr. Liénart. Twee jaar later ben ik dan vertrokken naar de missies, waar mijn broer reeds werkzaam was in Gabon, en daar ben ik begonnen te begrijpen wat de Mis was. Zeker, ik wist, door de studies die we hadden gedaan, wat dat groot mysterie van ons geloof was, maar ik had er nog niet de gehele waarde van begrepen, haar daadwerkelijkheid, geheel haar diepgang. Dat heb ik beleefd dag na dag, jaar na jaar, in dat Afrika en heel in het bijzonder in Gabon waar ik dertien jaar van mijn missielevens heb doorgebracht, eerst in het seminarie en later in de brousse midden onder de Afrikanen, bij de inboorlingen.

En daar heb ik ingezien, ja, heb ik gezien wat de genade van de H. Mis vermocht. Ik heb het gezien in die heilige zielen die sommige van onze catechisten waren. Die heidense zielen omgevormd door de genade van de H. Mis en de H. Eucharistie. Die zielen begrepen het mysterie van het Sacrificie van het Kruis, en zij verenigden zich met Onze Heer Jezus

Christus in het lijden van Zijn Kruis. Zij brachten hun offers en offerden hun lijden op met Onze Heer Jezus Christus, en zij leefden als Christus.

Ik kan namen opnoemen: Paul Ossima van Ndjolé, Eugène Ndonc van Lambaréné, Marcel Mebale van Donguila, en ik voeg er een naam bij uit Senegal, Meneer Forster, betaalmeeester te Senegal, gekozen voor deze belangrijke functie door zijn gelijken en zelfs door de muzelmanen omwille van zijn eerlijkheid en zijn rechtschapenheid. Ziedaar mannen voortgebracht door de genade van de Mis, mannen die dagelijks de Mis bijwoonden, met ijver te Communie gingen en die een voorbeeld en een licht geworden zijn voor hun naasten. Zonder dan nog te spreken over andere christenen, omgevormd door de genade.

Ik heb heidense dorpen zich zien omvormen tot christelijke dorpen. Niet alleen geestelijk en bovennatuurlijk, maar ook fysisch, sociaal, economisch en politiek. En dit omdat, heidens als zij waren, zij de noodzaak hebben ingezien hun plichten van staat te vervullen, én ondanks de beproevingen én ondanks de offers, dat zij hun verbintenissen moesten houden en dan bijzonder de verbintenis van het huwelijk. En geleidelijk aan heeft het dorp zich omgevormd onder invloed van de genade, onder invloed van het heilig Sacrificie van de Mis. En al die dorpen wilden hun eigen kapel hebben, al die dorpen wilden het bezoek van de pater hebben. Het bezoek van de missionaris! Het werd afgewacht met veel geduld om de H. Mis te kunnen bijwonen, om te kunnen biechten en nadien te kunnen communiceren.

Sommigen hebben zich aan God toegewijd. Religieuzen, zusters en priesters hebben zich aan God gegeven. Ziedaar de vruchten van de H. Mis. Waarom dat allemaal? Dan moeten we heel even de diepe beweegreden van die omvorming nader beschrijven: het is het offer. Het begrip van het offer is een diep christelijk begrip, een door en door katholiek begrip. Het offer maakt deel uit van ons dagelijks bestaan, als Onze Heer Jezus Christus, God zelf, een lichaam als het onze heeft willen aannemen en ons heeft gezegd: “Volg Mij, neem uw kruis op en volg Mij als u gered wil worden”, en Hij heeft ons het voorbeeld nagelaten van Zijn dood aan het kruis, en Hij heeft Zijn Bloed vergoten. Zouden wij dan durven, wij Zijn arme schepselen, zondaars als we zijn, Onze Heer niet te volgen, door Zijn kruis niet te volgen, door Zijn offer niet te volgen?

Ziedaar geheel het mysterie van de christelijke beschaving, ziedaar wat de wortel is van de christelijke beschaving, van de katholieke beschaving. Het inschrijven van het offer in zijn leven, in het dagelijks leven, het begrip van het christelijk lijden, het lijden niet meer te beschouwen als een kwaad, als een ondraaglijk lijden, maar zijn lijden en ziekte te verenigen met het lijden van Onze Heer Jezus Christus, door op te kijken naar het kruis, door het deelnemen aan de H. Mis, die de voortzetting is van het lijden van Onze Heer op de Calvarieberg.

Het lijden begrijpen, dan wordt het lijden een vreugde, dan wordt het lijden een schat, want het lijden verenigd met het lijden van Onze Heer, verenigd met dat van de martelaren, met dat van alle hei-

ligen, verenigd met het Kruis van Onze Heer, wordt een niet uit te drukken schat, een onuitspreekbare schat. Het wordt een buitengewoon werkzaam middel voor de bekering van de zielen, voor het heil van onze eigen ziel. Vele heilige zielen, christenen, hebben zelfs verlangd te lijden, hebben het lijden verlangd, om zich beter te kunnen verenigen met het Kruis van Onze Heer Jezus Christus. Ziedaar de christelijke beschaving. Zalig die lijden voor de heiligheid, zalig de armen, zalig de zachtmoedigen, zalig de barmhartigen, zalig de vreedzamen, ziedaar wat het Kruis ons onderwijst, wat Onze Heer Jezus Christus ons onderwijst vanaf Zijn Kruis.

De christelijke beschaving die doorgedrongen is in landen die tot voor kort nog heidens waren, heeft hen omgevormd, hun het verlangen ingegeven ook christelijke staatsleiders te hebben. En ik heb die staatsleiders van die katholieke landen zelf mogen ontmoeten en kennen. Het katholieke volk verlangde katholieke leiders, opdat hun regering en al de wetten van het land overeenkomstig deze van Onze Heer Jezus Christus, nl. de Tien Geboden, gemaakt zouden worden.

En als Frankrijk, op dát moment, het zozegde katholieke Frankrijk, als het werkelijk haar rol van katholieke soevereine staat zou hebben vervuld, dan zou het die landen geheel anders hebben gesteund in hun geloof, dan zouden die landen nu niet bedreigd geweest zijn door het communisme, en Afrika zou nooit geworden zijn wat het nu is. En dat is voorzeker niet de fout van de Afrikanen, als wel van de koloniserende landen die geen gebruik hebben weten te maken van

het christelijk geloof dat wortel begon te schieten bij die Afrikaanse volken, om een broederlijke invloed jegens die landen uit te oefenen in het behoud van het geloof en in het weggagen van het communisme.

Als we even terugkijken in de geschiedenis, wel, dan zien we dat wat ik u zojuist zei, gebeurd is in de eerste eeuwen na Constantijn, in onze eigen landen. Wij hebben ons bekeerd, onze voorvaders hebben zich bekeerd, de staatshoofden hebben zich bekeerd en hebben gedurende eeuwen hun land onderworpen aan het Kruis van Jezus, en zij hebben gewild dat Maria Koningin van hun land is. Men kan bewonderenswaardige brieven lezen van de H. Eduard, koning van Engeland, van de H. Lodewijk, koning van Frankrijk, van de H. Hendrik, koning van het H. Roomse Rijk der Duitse Natie en van de H. Elizabeth van Hongarije. En al die heiligen hebben aan het hoofd gestaan van onze katholieke landen en zij hebben de christenheid gemaakt. Wat een geloof, destijds, in de H. Mis. De H. Lodewijk, koning van Frankrijk, diende twee Missen per dag, en wanneer hij op reis was en een klok hoorde luiden voor de Consecratie, dan stapte hij van zijn paard of uit zijn koets, zette zich op zijn knieën om zich te verenigen met de Consecratie die op dat moment geschiedde. Ziedaar wat de katholieke beschaving was. O, wat zijn we daar nu ver van verwijderd.

Een andere gebeurtenis die we moeten aanhalen na deze voorbeelden van christelijke beschaving, hetzij in Afrika, hetzij in onze geschiedenis en bijzonder in onze geschiedenis van Frankrijk, is de gebeurtenis van wat nog niet lang geleden in

de Kerk is gebeurd, een belangrijke gebeurtenis: deze van Vaticanum II. Wij zijn verplicht te moeten opmerken dat de vijanden van de Kerk weten, misschien meer dan wij, wat de waarde is van een katholieke Mis. Er is daaromtrent een gedichtje gemaakt, waarin men woorden in de mond van Satan legt die beduiden dat Satan bibbert telkens wanneer er een Mis, een katholieke Mis wordt opgedragen, want dat herinnert hem aan het Kruis. En hij weet goed dat het door het Kruis is dat hij overwonnen is geweest. De vijanden van de Kerk, zij die heiligschennende missen doen in de kringen van de welbekende sekten, en de communisten zelf weten wat de waarde is van een Mis, van een katholieke Mis. Niet lang geleden vertelde men mij, dat in Polen de communistische partij, de inspecteurs van de cultus, toezicht houden over de priesters die de oude Mis opdragen, maar de andere priesters die de nieuwe Mis lezen, met rust laten. Zij vervolgen de priesters die de oude Mis opdragen. En wat de vreemdelingen betreft, zij worden vrijgelaten in de keuze van de Mis om een indruk te geven van vrijheid. Maar de Poolse priesters die trouw willen blijven aan de Traditie worden vervolgd. Ik las onlangs nog in het document van Pax, dat ons is meegedeeld door de nuntiatuur in 1963, juni 1963, in naam van Kardinaal Wyszynski. In dat document stond te lezen: “Wij denken dat wij vrij zijn, men probeert ons te doen denken dat wij de vrijheid hebben, maar het zijn de priesters die aangesloten zijn bij Pax, die aanleunen bij de communistische regering, die zulke ideeën verspreiden, omdat zij de pers te hunnen dienste hebben, zelfs de progressieve Franse pers. Maar het is niet waar, wij zijn niet vrij”.

Kardinaal Wyszynski gaf meer uitleg. Hij zei dat in de jeugdkampen, georganiseerd door de communisten, de kinderen zondags opgesloten worden binnen een omheining van prikkeldraad om hen te verhinderen naar de Mis te gaan, en dat toezicht gehouden werd met een helikopter over de vakantiekolonies georganiseerd door katholieke priesters om te zien of de kinderen naar de Mis gingen. Waarom? Waarom toezicht houden op kinderen die naar de Mis gaan? Omdat zij weten dat de Mis in wezen anticommunistisch is. Zij kan niet anders dan dat zijn. Want, wat is het communisme? Het communisme is alles voor de partij en alles voor de revolutie; de Mis is alles voor God. Dat is niet hetzelfde, alles voor God. Ziedaar wat de katholieke Mis is. Zij verzet zich tegen het programma van de partij, dat een duivels programma is.

Ziedaar de diepe redenen van wat de Mis is, het Offer. En u weet het wel. Wij hebben allemaal beproevingen, wij hebben allemaal moeilijkheden in ons leven, in ons bestaan. En wij hebben allemaal behoefte te weten waarom wij lijden, waarom al die beproevingen, waarom al dat lijden, waarom al die pijnen, waarom al die katholieken, waarom al die personen op een ziekbed, waarom al die ziekenhuizen vol zieken, waarom? Waarom? De christen antwoordt: om mijn lijden te verenigen met het lijden van Onze Heer Jezus Christus op het heilig Altaar. Die beide lijdens verenigen op het altaar en zo deelnemen aan het verlossingswerk van Onze Heer Jezus Christus, de hemel verdienen voor mezelf en voor de andere zielen.

Welnu, op het concilie zijn de vijanden van de Kerk binnengedrongen, en hun eerste doelwit was op een of andere wijze de Mis te vernietigen, af te breken. U kunt de boeken lezen van de Heer Michael Davies, Engelse katholiek die mooie boeken heeft geschreven om te bewijzen hoe de liturgische hervorming van Vaticanum II juist hetzelfde gelijkt op deze van de tijd van Cranmer, met de opkomst van het Engelse protestantisme. Als men de geschiedenis van de liturgische verandering leest, zoals het is gebeurd door Luther, dan bemerkt men dat men juist dezelfde handelwijze heeft gevolgd. Een gelijkaardig verloop, wel iets trager, uitwendig nog schijnbaar goed, nog schijnbaar katholiek. Men heeft juist van de Mis haar offerkarakter weggenomen, haar eigenheid van de verlossing van de zonde door het Bloed van Onze Heer Jezus Christus, door het slachtoffer dat Onze Heer Jezus Christus zelf is. Men heeft bijvoorbeeld van de Mis een gewone bijeenkomst gemaakt, voorgegaan door de priester. Dat is de Mis niet.

Dan is het ook niet te verwonderen dat het Kruis niet meer zegeviert, want het offer zegeviert niet meer. En de mensen denken nog maar aan één ding, nl. hun materiële welstand te verhogen, geld te vergaren, rijkdom op te stapelen, te genieten, meer comfort, al wat gemakkelijk is, en zij verliezen de zin van het offer.

Wat moeten wij dan doen, mijn dierbaren, na ons zo te hebben verdiept in dat groot mysterie van de Mis? Wel, ik denk te kunnen zeggen dat we een kruistocht moeten doen, gesteund op het H. Misoffer, op het Bloed van Onze Heer Jezus Christus, gesteund op deze onoverwinnelijke rots en op deze onuitputtelijke bron van genade, die het H. Misoffer is. Dat zien wij elke dag. U bent hier omdat u van het H. Misoffer houdt. Deze jonge seminaristen zijn in het seminarie van Ecône, van de Verenigde Staten, van Duitsland. Waarom zijn zij daarheen gegaan? Zij zijn naar onze seminaries gegaan omwille van de H. Mis, omwille van de H. Mis van altijd, die de bron van genade is, de bron van de H. Geest, de bron van de christelijke samenleving, wanneer ze door een priester opgedragen wordt.

Wij moeten een kruistocht ondernemen. Een kruistocht gesteund op die begrippen van altijd, van het offer om de christenheid te herscheppen, om de christenheid te hermaken zoals de Kerk dat wil, het altijd heeft gedaan, met dezelfde grondbeginselen, met hetzelfde Misoffer, dezelfde sacramenten, dezelfde catechismus, dezelfde H. Schrift. Wij moeten deze christenheid herscheppen. En dat bent u, mijn dierbaren, u bent het zout van de

aarde. U bent het licht van de wereld, u tot wie Onze Heer heeft gezegd: “verspeel de vruchten van Mijn Bloed niet, verwaarloos Mijn Calvarië niet, verlaat Mijn Offer niet”. En de Allerheiligste Maagd, die nauw met het Kruis verbonden is, zegt u hetzelfde. Zij heeft het hart doorboord, vol van lijden en pijn, maar ook vol van vreugde zich te kunnen verenigen met het Offer van haar goddelijke Zoon. Zij zegt het u ook: “Laten we christen zijn, laten we katholiek zijn. Laat u niet meesleuren door die wereldse gedachten, door al die stromingen die in de wereld zijn en die ons naar de zonde, naar de hel voeren”.

Als wij naar de hemel willen gaan, dan moeten wij Onze Heer Jezus Christus volgen, ons kruis dragen. Onze Heer volgen is Hem navolgen op Zijn Kruis, in Zijn Lijden, in Zijn Offer. Aan de jongeren die hier in de zaal zijn, vraag ik dat zij hun priesters zouden vragen hun al die mooie en grote dingen uit te leggen, opdat zij er rekening mee zouden houden in de keuze van hun roeping, welke roeping zij ook mogen volgen, hetzij priester, religieus, religieuze of gehuwde. Dat zij die het Sacrament van het Huwelijk ontvangen, begrijpen dat zij trouwen onder het Kruis van Christus, in het Bloed van Jezus Christus, door de genade van Onze Heer Jezus Christus, dat zij de grootheid van het huwelijk begrijpen en dat zij er zich waardig op voorbereiden door de zuiverheid, de kuisheid, door gebed en overweging. Dat zij zich niet laten meesleuren door al die passies die de wereld door elkaar schudden.

Het moet een kruistocht van de jongeren zijn die naar het echte ideaal zoe-

ken, maar ook een kruistocht van de christelijke families! Christelijke families die hier aanwezig zijn, wijd uw families toe aan het Hart van Jezus, aan het Eucharistisch Hart van Jezus, aan het Onbevlekt Hart van Maria. Bid in de familie! O, ik weet dat velen onder u dat doen, maar dat er altijd meer en meer het doen met meer vurigheid. Dat Onze Heer mag heersen in uw huisgezinnen! Verwijder, ik smeeek het u, elk middel dat u kan verhinderen kinderen te krijgen. Er is geen mooier geschenk dat de goede God aan uw familie kan

geven dan veel kinderen te hebben. Heb kroostrijke gezinnen. Het is de glorie van de katholieke Kerk. Het was haar glorie in Canada, in Nederland, in Zwitserland, in Frankrijk. Overal waren de kroostrijke gezinnen de vreugde en de voorspoed van de Kerk. Het zijn zoveel uitverkorenen voor de hemel. Wel dan, beperk de gaven van God niet, ik smeeek u erom, luister niet naar die verfoeilijke slogans die de families vernietigen, de gezondheid verwoesten, de huishoudens ten gronde richten en echtscheidingen veroorzaken.

En ik verlang, ziet u, in deze benarde tijden, in deze ongezonde sfeer waarin we in de steden leven, dat u weer de aarde zou gaan bewerken. De aarde is zuiver, de aarde leert ons God kennen, de aarde brengt ons dichterbij God. Zij brengt evenwicht in de gemoedsgesteldenissen, in de karakters. Zij leert de kinderen werken. En als het nodig is, wel, dan geeft u zelf les aan de kinderen. Als de scholen uw kinderen bederven, wat gaat u dan doen? Hen onder de hoede plaatsen van diegenen die hen bederven? Hen toevertrouwen aan diegenen die die afschuwelijke seksuele voorlichting en praktijk onderwijzen in de scholen? Katholieke scholen geleid door geestelijken of door zusters waar men zonder meer de zonde onderwijst. In de praktijk onderwijst men zulke dingen aan de kinderen, en men bederft hen alzo vanaf hun kinderjaren. En u verdraagt dat? Dat is onmogelijk! Beter is het dat uw kinderen arm zijn, dat uw kinderen verwijderd zijn van alle schijnbare wetenschap waarmee de wereld zo hoog oploopt, maar dat zij goede, christelijke, katholieke kinderen zijn, kinderen die van de godsdienst houden, die graag bidden, werken, en van de natuur houden, omdat God die heeft gemaakt.

Maar het moet ook een kruistocht van de gezinshoofden zijn! U die gezinshoofd zijt, u hebt een grote verantwoordelijkheid in uw land. U hebt niet het recht uw land te laten inpalmen door het socialisme of communisme. U hebt niet dat recht of u bent niet meer katholiek. Met de verkiezingen moet u ervoor strijden dat u katholieke burgemeesters hebt, katholieke afgevaardigden, opdat Frankrijk opnieuw katholiek

wordt. Dat is niet gewoon aan politiek doen; dat is aan goede politiek doen! Politiek zoals de heiligen het hebben gedaan, zoals de pausen dat hebben gedaan, die zich hebben opgesteld tegen Attila. Zoals de H. Remigius die Clovis heeft bekeerd, zoals de H. Jeanne d'Arc die Frankrijk heeft gered van het protestantisme. Als Jeanne d'Arc er niet geweest was in Frankrijk, dan waren wij allemaal protestants. Het was om Frankrijk katholiek te houden dat Onze Heer Jeanne d'Arc heeft verwekt, dat kind van 17 of 18 jaar, dat de Engelsen uit Frankrijk heeft verjaagd. Ook dat is politiek. Ja, zulke politiek willen wij. Wij willen dat Onze Heer heerst! U hebt het daarnet gezongen: "Christus vincit, Christus regnat, Christus imperat". Zijn dat alleen maar woorden? Neen! Het moet een realiteit zijn. Gezinshoofden, u bent verantwoordelijk voor al die dingen, voor uw kinderen, voor de generaties die komen. Welnu, u moet zich organiseren, u verenigen, de handen ineen slaan, opdat Frankrijk opnieuw christelijk wordt, opnieuw katholiek. Het is niet onmogelijk, of anders moeten wij zeggen dat de genade van het H. Misoffer niet meer de genade is, dat God God niet meer is, dat Onze Heer Jezus Christus Onze Heer Jezus Christus niet meer is. We moeten vertrouwen hebben in de genade van Onze Heer Jezus Christus, Hij is almachtig. Ik heb die genade aan het werk gezien in Afrika. Er is geen reden dat zij hier in onze landen minder werkzaam zou zijn. Ziedaar wat ik u wilde zeggen.

U, dierbare priesters, die naar mij luistert, verenig u onderling om deze kruis-

tocht te verspreiden. Om deze kruistocht te bezielen, opdat Jezus heerst, opdat Onze Heer heerst. En daarom moet u heilig zijn, de heiligheid betrachten. Die heiligheid tonen, die genade die werkzaam is in uw ziel en in uw hart. Die genade die u ontvangt door het Sacrament van de Eucharistie en dankzij de Mis die u opdraagt. U alleen kunt die opdragen.

En ik wil besluiten, mijn dierbaren, met wat ik mijn testament zal noemen. Testament is een groot woord, want ik wil dat het de echo is van het testament van Onze Heer: “novi et aeterni testamenti”. “Novi et aeterni testamenti”, het is de priester die deze woorden uitspreekt tijdens de Consecratie van het Kostbaar Bloed. “Hic est calix Sanguinis Mei, novi et aeterni testamenti”, het erfdeel dat Jezus Christus ons heeft gegeven. Het is Zijn Offer, Zijn Bloed, Zijn Kruis. En dat is de gist van geheel de christelijke beschaving en van alles wat ons naar de hemel moet voeren.

Daarom zeg ik u: Voor de glorie van de Allerheiligste Drie-eenheid, uit liefde tot Onze Heer Jezus Christus, ter verering van de Allerheiligste Maagd Maria, uit liefde voor de Kerk, uit liefde tot de paus, uit liefde tot de bisschoppen, priesters, alle gelovigen, voor het heil van de wereld, voor de redding van de zielen, behoud dat Testament van Onze Heer Jezus Christus!

Behoud het Offer van Onze Heer Jezus Christus! Behoud de Mis van altijd! En u zult de christelijke beschaving zien heropleven, beschaving die niet voor deze wereld is, maar die leidt naar de katholieke staat, en deze katholieke staat bereidt ons voor op de katholieke staat van de hemel. De katholieke staat hier beneden is voor niets anders gemaakt dan voor de katholieke staat van de hemel.

Wel dan, door het Bloed van Onze Heer Jezus Christus te behouden, Zijn Offer te behouden, en door de Mis te behouden, de Mis die ons gegeven is door onze voorgangers, de Mis die ons gegeven is vanaf de apostelen tot vandaag – en binnen enkele ogenblikken ga ik die woorden uitspreken boven de kelk van mijn priesterwijding, en hoe zou u willen dat ik boven de kelk van mijn priesterwijding andere woorden uitspreek dan ik vijftig jaar geleden heb uitgesproken. Dat is onmogelijk. Ik mag die woorden niet veranderen.

Wij zullen verder de woorden van de Consecratie uitspreken, zoals onze voorgangers het ons hebben geleerd, zoals de pausen, de bisschoppen en priesters die ons hebben opgeleid, het ons hebben geleerd, opdat Onze Heer Jezus Christus heerst, en opdat de zielen gered zouden worden door de voorspraak onze goede Moeder van de hemel.

In de Naam van de Vader, en de Zoon, en de H. Geest. Amen.

N.B.: De tekst werd in de spreekstijl gehouden om zo getrouw mogelijk de gedachte van Mgr. Lefebvre weer te geven.

De Litanie van Onze-Lieve-Vrouw

Dignare me laudare te, Virgo Sacrata.

V. Geerebaert C.ss.R.
(Leuven, St.-Alfonsus-Drukkerij, 1930)

Hulp van de Christenen, bid voor ons.

Wanneer wij deze aanroeping tot de H. Maagd richten, dan denken velen, dat Maria deze eretitel draagt, omdat alle gelovigen, als zij zich slechts tot haar wenden, haar hulp ondervinden, steun en bijstand bekomen. Deze aanroeping echter heeft een historische betekenis en willen wij haar ten volle begrijpen, dan moeten wij haar ook in haar geschiedkundige omlijsting beschouwen.

Deze aanroeping werd niet door Paus Pius V in de litanie ingelast na de schitterende zegepraal van de Christenen bij Lepanto, maar niettemin werd zij ter gelegenheid van deze overwinning in de litanie opgenomen. En toch heeft deze eretitel zijn ontstaan niet te danken aan de zegepraal bij Lepanto; hij is veeleer een kreet van dankbaarheid, die sedert vele eeuwen in het hart van de Christenen lag opgesloten, en zich na de overwinning op de Turken een uitweg naar buiten heeft gezocht.

Nog moet op het volgende de opmerkzaamheid gevestigd worden. De aanroeping luidt “Hulp van de Christenen”, en niet “Hulp van de

Christen”, omdat de eretitel de verheerlijking beoogt van Maria om haar hulp, niet zo zeer aan iedere christen in het bijzonder, maar wel aan de christelijke maatschappij in haar geheel bewezen.

Dat Maria niet slechts elke christen in het bijzonder, maar ook de gehele christelijke samenleving m.a.w. de Kerk met haar buitengewone hulp omringt, is zo onbetwistbaar zeker dat geen enkele katholiek daaraan zal of kan twijfelen. Hoe toch zou zij,

die in het verlossingswerk zulk een gewichtige rol heeft gespeeld, onverschillig kunnen staan tegenover de H. Kerk, waardoor het verlossingswerk voortgezet wordt tot het einde van de eeuwen.

De Kerk, de Bruid van Christus, draagt niet slechts als haar goddelijke Bruidegom een doornenkroon om het hoofd, maar zij geniet nog het voorrecht, dat haar alleen eigen is, altijd te mogen lijden zonder ooit te kunnen sterven; en dat is ongetwijfeld een van de stevigste bewijzen van haar goddelijk karakter. De Kerk is de grote vervolgde! Zij werd vervolgd in haar Stichter, die stierf aan het Kruis. Zij werd vervolgd in haar kinderen, van wie zij het bloed zag stromen; zij werd aangevallen in haar leer in naam van de wetenschap, en in haar zedenwetten in naam van de vrijheid. Zij werd aangevallen door vijanden die haar met open vizier bestreden, en door onwaardige kinderen die haar juk te zwaar vonden en zich aan haar wetten zochten te onttrekken. De katholieke Kerk is alleen om vervolgd te worden: Protestanten, schismatieken, Mohammedanen

worden niet aangevallen en kunnen er ook niet op roemen dat hun aanhangers hun credo ondertekenen met hun eigen bloed, zij hebben geen geschiedenis van martelaren. De Kerk wordt zonder verpozing aangevallen, en wanneer zij na een bloedige strijd de zege heeft bevochten, mag zij zich nooit lang verheugen in de koesterende stralen van overwinning; want nauwelijks weerschallen in haar kamp de zegebazuinen, of het alarm weerklinkt op een ander punt om te verkondigen dat nieuwe vijanden opgedaagd zijn, en dat zij op een ander punt van haar onverbreekbaar front een geweldige aanval hebben ondernomen.

En te midden van die ontzettende worstelingen, hoe troostvol is het voor de H. Kerk te mogen denken, dat zij niet alleen staat, dat Maria zich aan haar zijde bevindt met haar onoverwinbare steun! Weliswaar, is de bescherming van de Moeder van de Heer niet immer zo tastbaar, dat zij met beide handen kan gegrepen worden, maar zij is vooral treffend geweest toen de Kerk door wapengeweld aangevallen, zelf de oorlogsklaroen moest opsteken en te velde trekken om voor haar bestaan te strijden.

Mohammed, die zich als een nieuwe profeet had opgeworpen, kende maar één vijand, en wel de katholieke Kerk. Haar te vernietigen beschouwde hij als zijn levenstaak en haar ondergang had hij gezworen. Des te hardnekkiger was de strijd die ontbrandde, omdat Mohammeds

Vervolging Midden Oosten

aanhangers door godsdienstige be- weegredenen opgejaagd waren, en zij beschouwden het als een heilige plicht, naar de wapens te grijpen om het christendom uit te roeien.

Het is waar, veilig door de eeu- wige beloften van haar Stichter, be- hoeft de Kerk nooit te vrezen voor het geweld van haar vijanden te zullen bezwijken, en zij kan zelfs haar bela- gers spottend en uitdagend in de ogen zien. Doch het is ook waar dat een vaartuig, zonder schipbreuk te lijden, zware schade kan oplopen, en daarom stond de Kerk, die haar kinderen in een alomvattende liefde omsluit, op de bres om have en goed van de haren te verdedigen.

Meer dan tien eeuwen lang hebben de Turken de christelijke wereld be- vochten en nauwelijks konden zij een machtig leger uitrusten, of zij wierpen hun bloeddorstige horden op het arme Europa. Eenmaal uitgezonderd, toen de Turken reeds in het hartje van Frankrijk binnengedrongen waren en

gelukkig door Karel Martel in de slag bij Poitiers verslagen werden, richt- ten de Mohammedanen voornamelijk hun wapens tegen Spanje en later te- gen Oostenrijk.

Eeuwen lang hadden zij vasten voet in Spanje, en voortdurend werd daar slag geleverd. De koningen van Leon en Castilië, van Aragon, Portugal, Grenada en Spanje stonden aanhou- dend in het harnas, raakten dikwijls slaags met de halve maan, behaalden de schitterendste overwinningen en schreven steeds de eer daarvan toe aan de bescherming van Maria. De kapel van O. L. Vrouw van de koningen in de kathedraal van Sevilla, de moskee van Cordoba, die in een heiligdom ter ere van de Moeder Gods veranderd is, de kerk van Maria-flores, nabij Burgos, en zovele andere staan daar nog als de blijvende getuigen van de dankbaarheid van het Spaanse volk dat onomwonden zijn zegepralen over de Turken uitsluitend aan de Maagd van de maagden toeschrijft.

Moslims

In 1480 werd het eiland Rhodes door de Mohammedanen bedreigd en stond op het punt in hun handen te vallen, toen Maria met een schild gewapend, het leger van de Christenen ter hulp kwam en de Turken, bij het zien van deze verschijning, verschrikt op de vlucht sloegen.

Doch de geweldigste strijd, die de Kerk met de Turken moest leveren, zou in 1570 ontbranden. Selim, de machtige sultan, verklaarde de oorlog aan de republiek Venetië. Reeds had hij het eiland Cyprus overvallen, voerde zijn machtig en zegevierend leger naar het Westen en overal op zijn doortocht, richtte hij de vreselijkste slachtingen aan. Te Nicosia werden 20.000 mensen vermoord,

ook te Paphos en te Limasol had het bloed in stromen gevloeid. Pius V deed een beroep op de christelijke vorsten van Europa om de mohammedaanse vloed te keren. Hoe treurig, dat slechts de koning van Spanje, Philips II, en enkele Italiaanse steden aan de oproep van de paus gehoor gaven; vandaar dat slechts een kleine en onbeduidende schare christelijke strijders zich met de overmachtige Turken kon meten.

Van zijn macht bewust en zeker van de overwinning, liep Selim de vlootvoogd van de Turken met zijn 224 zeilen de golf van Lepanto uit. Zijn plan was het, na de macht van de Christenen te hebben gebroken, met zijn vloot naar Italië te stevenen om

Kathedraal Sevilla

te Rome het Christendom in het hart te treffen.

Ook de vloot van de Christenen had sinds enkele dagen de haven van Messina verlaten en wanneer zij de vijandelijke schepen ontmoeten zou, wilde ze de slag wagen. De botsing tussen de twee vloeten was geweldig. Als leeuwen vochten de Christenen tegen de Muzelmannen, die met doodsverachting streden. Wie zal de zege bevechten? Terwijl de zeeslag in volle gang was, hielden de broederschappen van de Rozenkrans te Rome hun maandelijkse processie, en begaan met het lot van de Christenheid hief Pius V, als een andere Mozes, zijn handen smekend naar de hemel omhoog. Hij bad, verzocht om gebeden en niet tevergeefs, want eensklaps straalde zijn gelaat van een bovenaardse vreugde: de hemel had hem op wonderbare wijze medegedeeld dat de wapens van de Christenen hadden gezegepraald. Vooraleer de gezanten van de overwinnaars de blijde tijding meldden, wist Rome reeds dat de zege bevochten was, en Pius V schreef de overwinning toe aan de buitengewone bescherming van Maria.

Doch niet slechts de paus, maar ook de ridders, die de zege bevochten, hadden in de strijd de hand van de Moeder van de Heer bespeurd; daarom, in Italië teruggekeerd, hebben velen onder hen zich naar het heiligdom van Loreto begeven om Maria hun dank te betuigen, en in het vermaarde heiligdom weerklonk dan voor het eerst de bede, door de dankbaarheid ingegeven: Hulp van de Christenen, bid voor ons.

Selim II

De slag bij Lepanto had de macht van de Turken te water voorgoed gebroken, maar hun legerscharen bleven nog onoverwonnen. Van landzijde zouden zij het nu beproeven in het christelijk Europa binnen te dringen en zij keerden hun woede tegen Oostenrijk. In 1683, na een reeks overwinningen, was het Turkse leger tot voor de muren van Wenen doorgedrongen. Maar daar verscheen eensklaps de onversaagde Jan Sobieski met zijn dapperen op het slagveld met de kreet: “Vooruit! Onder de bescherming van de Hemel en met de hulp van Maria!” wierpen zij zich op de Turkse legerscharen, die onder de grootste verwarring en met de geweldigste verliezen werden uiteengeslagen.

Toen de halve maan het dertig jaar later nog eens waagde haar banier in Europa hoog op te richten, werd

Slag bij Wenen

zij in de velden van Peterwardein in Hongarije voor goed neergehaald op het feest van O. L. Vrouw ter Sneeuw. Nogmaals schitterde Maria's bescherming zo heerlijk, dat Paus Clemens XI in het openbaar en op de plechtigste wijze zijn dank betuigde en liet betuigen voor de beslissende overwinning van de christelijke legers.

Maar Maria beschermde niet slechts de christelijke volken in hun strijd tegen de halve maan, doch zij erbarmde zich ook over de talloze ongelukkige Christenen, die, hetzij bij de strooptochten van de Turken, hetzij bij hun overwinningen in hun macht waren gevallen. Om hen te redden riep zij door herhaalde verschijningen een kloosterorde in het leven die tot taak

*Turkse tent buitgemaakt
in slag bij Peterwardein*

had de gevangen Christenen vrij te kopen. Door die edelmoedige kloosterlingen werden zij vrijgekocht bij duizenden en velen gaven zich, uit liefde tot Maria, zelf gevangen om de arme Christenen uit de kluisters van de Turken te kunnen verlossen.

Ook in onze dagen toont Maria dat zij de eretitel “Hulp van de Christenen” ten volle verdient! Nauwelijks had het Poolse volk, na een eindeloze verdrukking door de grote wereldoorlog, zijn onafhankelijkheid verworven, of zijn bestaan werd opnieuw bedreigd. In 1920 waren de rode legers van Moskou tot onder de muren van Warschau, Polens hoofdstad, doorgedrongen, nadat zij de arme Polen nederlaag op nederlaag hadden bezorgd. Geheel Europa was diep begaan met het arme land. In die uiterste nood vestigden de katholieke Polen al hun hoop op de Hulp van de Christenen. Vrij mocht het Italiaans orgaan van de socialisten, Avanti, spotten met Maria’s bescherming die werd ingeroepen, want de Hulp van de Christenen stelde het vertrouwen van haar kinderen op een harde proef. Ondanks alles, en vol vertrouwen op Maria’s bescherming, begonnen de Polen op het feest van Maria’s Ten-Hemel-Opneming een

Polen 1920

tegenoffensief, en zo geweldig was hun aanval dat de rode troepen, na een bloedige nederlaag te hebben geleden, gedwongen werden de Poolse bodem in overhaaste vlucht te verlaten.

Gebed: O goede Moeder Maria, hoe bemoedigt ons uw mooie eretitel Hulp van de Christenen, want oprecht gesproken, wij voelden ons soms zo kleinmoedig wanneer geloofsgenoten om hun katholieke overtuiging vervolgd werden, of wanneer de H. Kerk het bloed van haar kinderen zag vloeien of haar grenzen inkrimpen. Geef ons toch het vaste geloof in de beloften van onsterfelijkheid, die de goddelijke Stichter van de Kerk aan Zijn Bruid heeft gedaan, en sterk ons vertrouwen, opdat wij nooit meer geschokt mogen worden, wanneer onze vijanden op het een of ander succes kunnen bogen. Dan zullen wij de zalige berusting kennen in Gods ondoorgrondelijke raadsbesluiten, wanneer hier of daar de H. Kerk vernederd wordt, en steeds, ondanks iedere nederlaag, de christelijke overtuiging bewaren van haar onvergankelijkheid; en sterk door die diepe overtuiging zullen wij ook rusteloos ijveren voor haar glorie en zegepraal. Amen.

Oefening: Zowel bij de H. Communie als bij andere gebeden, vooral echter bij het rozenkransgebed, steeds de intentie hebben dat de H. Kerk over haar vijanden moge zegepralen.

... wordt vervolgd ...

Martelaarschap van President Garcia Moreno

**Hoe het H. Hart van Jezus Zijn beloften vervult
aan degenen die zich Hem hebben toegewijd.**

Een artikel van Benjamin Aepli.

<https://m-i.info/de/das-martyrium-von-praesident-garcia-moreno/>

De maand juni staat in het teken van de devotie tot het H. Hart van Jezus. Het is dus passend om (*ook nu nog in de maand juli, opm. red.*) ons de twaalf beloften van het H. Hart van Jezus aan de H. Margareta Maria Alacoque in herinnering te roepen.

Ons belangrijkste uur is ons laatste, het uur van de dood, omdat het onze eeuwigheid bepaalt. Wat kunnen we meer wensen – afgezien van de palm van het martelaarschap – dan voorzien van de heilige sacramenten de reis naar de eeuwigheid te mogen beginnen. Zo is dan de laatste van de twaalf beloften die het H. Hart van Jezus aan de H. Margaretha Maria deed, ook de grootste:

“Ik beloof u, in de overmatige barmhartigheid van Mijn Hart, dat Mijn almachtige liefde aan allen die achter-

eenvolgens negen eerste vrijdagen te Communie gaan, de eindgenade van de boetvaardigheid zal verlenen; zij zullen niet in Mijn ongenade sterven, noch zonder de sacramenten te ontvangen;

*Christus verschijnt aan de
H. Margareta Maria Alacoque*

in dat laatste ogenblik zal Mijn Hart voor hen een veilige schuilplaats zijn."

Een apostel van het H. Hart van Jezus en Zijn Koningschap over de maatschappij

Garcia Moreno (1821-1875) was president van Ecuador van 1859-1865 en van 1869-1875. Als een echte katholieke president was hij geliefd bij het katholieke volk en werd zelfs voor een derde ambtstermijn verkozen, die hij niet meer kon beginnen.

Onze Lieve Vrouw van Goed Succes (in Quito, Ecuador, circa 1600) voorspelde, dat er in het negentiende-eeuwse Ecuador een echt katholieke president zou zijn, een man met karakter, aan wie God de palm van het martelaarschap op het plein naast het klooster van de verschijningen zou geven. Hij zal de republiek toewijden aan het H. Hart van haar Allerheiligste Zoon, en deze toewijding zal de katholieke religie ondersteunen in de jaren die ongelukkig zullen zijn voor de Kerk.

Deze echt katholieke president bleek Gabriel Garcia Moreno te zijn, die Ecuador in 1873 toewijdde aan het H. Hart van Jezus. Hij werd vermoord door leden van een maçonnieke sekte, zoals voorspeld door Maria, en Paus Pius IX bracht hem hulde "als slachtoffer van zijn geloof en zijn christelijke naastenliefde".

Er is een nauw verband met het apostolaat van de H. Hart-intronisatie, omdat Garcia Moreno speciaal voor de toewijding van zijn land aan het H. Hart van Jezus een afbeelding van het H. Hart liet maken. Dit kwam op wonderbaarlijke wijze in handen van Pater Matteo, die ongeveer 50 jaar later de kruistocht voor de intronisatie deed starten.

"God sterft niet!" – Een zalige dood als bekroning

In dit artikel willen we niet dieper ingaan op Moreno's opmerkelijke leven, maar eerder licht werpen op zijn bekroning. Garcia Moreno werd wegens zijn katholieke staatsbeleid en zijn nauwe banden met de paus door maçonnieke krachten veel vijandig in de weg gelegd. Deze krachten wilden koste wat kost een derde ambtstermijn voorkomen en maakten plannen om hem te vermoorden. Moreno werd van verschillende kanten hiervoor gewaarschuwd en verzocht om veiligheidsmaatregelen te nemen of het land te verlaten. Hij zag dit gevaar echter kalm onder ogen en liet zich niet weerhouden van zijn plicht als dienaar van zijn land, en antwoordde: "Wat verlangt een reiziger anders dan zijn bestemming te bereiken, of een zeeman iets anders, dan

Het H. Hart geschilderd door Rafael Salas, die het schilderde in opdracht van President Gabriel Garcia Moreno voor de nationale toewijding van Ecuador in 1874.

de kusten van het vaderland te zien na een slechte en gevaarlijke reis? Ik kan niet akkoord gaan met een lijfwacht. Mijn lot ligt in Gods handen, die mij uit deze wereld zal halen wanneer en hoe Hij wil”.¹

Kort voor zijn dood schreef hij de volgende woorden in een laatste brief aan de paus:

“Wat een rijkdom voor mij, heilige Vader, wanneer ik gehaat en belasterd word vanwege mijn liefde voor onze goddelijke Verlosser! Wat een geluk als uw zegen mij genade uit de hemel zou brengen om mijn bloed te vergieten voor hem die, als God, bereid was Zijn bloed voor ons te vergieten aan het kruis!”²

Op 6 augustus 1875, een eerste vrijdag en het feest van de Gedaanteverandering van Onze Heer: Garcia Moreno nam zoals iedere ochtend om 6.00 uur aan de H. Mis deel en bleef daarna nog lang tot dankzegging voor de H. Communie. Na de middag bezocht hij de kathedraal opnieuw, omdat op die dag het Heilig Altaarsacrament uitgesteld was. Zijn moordenaars wachtten al sinds de vroege ochtend op het plein tussen de kathedraal en het presidentieel paleis op een goede gelegenheid om aan te vallen. Na de Mis waren er echter te veel mensen op het plein. Hun geduld werd door Moreno's lange eucharistische aanbidding op de proef gesteld, en daarom haalde een van de mannen hem onder een voorwendsel uit de kerk. Zodra hij op het plein kwam, begonnen de moordenaars hem brutaal te slaan met machetes, terwijl anderen hem met revolvers neerschoten. Op deze manier zwaargewond viel hij op de grond nadat hij zich tevergeefs probeerde te verdedigen. Hij kon zijn revolver niet pakken omdat hij zijn jas had dichtgeknoopt. Met zijn laatste krachten riep hij de moordenaars toe: Dios no muere – God sterft niet.

Veel mensen kwamen meteen samen om te helpen, maar alle hulp kwam te laat. De priesters van de kathedraal droegen hem, nog steeds bij bewustzijn, naar de kathedraal waar hij werd gelegd aan de voet van een standbeeld van Onze-Lieve-Vrouw van Smarten. Hier gaf hij aan dat hij zijn vijanden vergaf, en ontving zowel absolutie als het H. Oliesel. Een kwartier later stierf hij in aanwezigheid van de priesters en de rouwende mensen. Uit het onderzochte lichaam bleek

dat hij gewond was geraakt met 5-6 kogels en 14 macheteslagen. Een relikwie van het Kruis en het scapulier werden op zijn borst ontdekt, en hij droeg zijn Rozenkrans om de nek.³

Hoe geweldig is het om te zien hoe het H. Hart van Jezus trouw Zijn belofte aan deze trouwe apostel vervulde: Moreno stierf slechts enkele uren na zijn laatste Communie, voorzien van de laatste sacramenten – en dit op een eerste vrijdag – met de palm van het martelaarschap!

De overblijfselen van Garcia Moreno bevinden zich sinds 1990 in de nieuwe crypte van de Basilica del Voto Nacional in Quito, waarvan de bouw in 1892 begon om de toewijdingsceremonie van het land aan het H. Hart van Jezus te herdenken. Zijn hart ligt in de H. Hartkapel in de basiliek.⁴

In 1939 werd het zaligverklaringsproces voor Garcia Moreno gestart, nadat Mgr. Polit, aartsbisschop van Quito, eerder de vraag betreffende het martelaarschap van Garcia Moreno had onderzocht. In 1958 werd een gebed voor de heiligverklaring van Garcia Moreno met aflaat opgesteld, maar het proces voor Garcia Moreno liep kort na Vaticanum II vast, omdat de religieuze en politieke context niet langer passend leek.⁵

De gezegende dood van Garcia Moreno is een stimulans voor ons om tenminste één keer in ons leven de negen opeenvolgende eerste vrijdagen trouw te houden, terwijl we de H. Communie ontvangen en daarmee het H. Hart van Jezus troosten voor de vele beledigingen. We kunnen er dan vast op vertrouwen, dat de Heiland in ons laatste uur in de H. Communie tot ons zal komen, en dat op deze manier zijn H. Hart onze toevlucht zal zijn.

Ton Thomasse

1. Pater Augustine Berthe, Garcia Moreno, 1889, ed. Dolorosa Press, 2006, blz. 319.
2. Ibid. blz. 318.
3. Ibid. blz. 320-323.
4. https://de.wikipedia.org/wiki/Gabriel_Garc%C3%A4

Da_Moreno#Wiederwahl_und_Ermordung_(1875)
5. https://en.wikipedia.org/wiki/Gabriel_Garc%C3%A4-Da_Moreno

Terugblikken

De priesters en broeders van het District Benelux maakten op **woensdag 30 maart jl.** een uitstap naar Oudenbosch (NL), de bekende, maar relatief kleine plaats in Brabant met een groot katholiek verleden, dat wordt aangetoond door o.a. de Basiliek van de H. Agatha en de H. Barbara, die als eerste bezocht werd. De basiliek is een kopie van de St. Pieter in Rome. Na de middag wachtte hen een gids op in het Zouavenmuseum, dat de bezoeker terugbrengt naar de tijd van Paus Pius IX. Voor het katholiek onderwijs getuigen nog de indrukwekkende gebouwen van het Jezuïetencollege en het Instituut St. Louis, die als laatste bekeken werden.

Nederlandse bedevaarders vertrokken in de nacht van **vrijdag 3 op zaterdag 4 juni** naar Frankrijk voor de Pinksterbedevaart Chartres-Parijs. Na twee jaar kon de bedevaart weer doorgaan, maar liep anders dan verwacht. Na een prachtige, warme zonnige voormiddag op zaterdag kwam er rond 14.00 uur bewolking opzetten. Om 15.40 uur werd het heel zwaar weer met een stortvloed, vergezeld van dikke hagelstenen, die pijn deden. Desondanks bleef er een glimlach op de gezichten. Het water kwam tot aan de enkels. Om 16.00 uur hield de regen op. Nadat de bedevaarders opgedroogd waren, begon het om ongeveer 18.00 uur opnieuw, en wel meer dan een uur, hevig te regenen. s Avonds keerde het mooie weer terug. Maar de bedevaart werd stilgelegd. Het kamperen was onmogelijk geworden. Met nog een paar kilometer te lopen, kregen degenen die wilden blijven onderdak voor de nacht in sportzalen, anderen gingen al huiswaarts. Op Pinksterzondag droegen enkele priesters de H. Mis op in de sportzalen voor de achtergebleven bedevaarders. Welke offers hebben de bedevaarders, de logistieke mensen en de leiders van de bedevaart in die paar uur gebracht! In de nacht van zaterdag op zondag keerden de Nederlanders weer terug. Sommigen van hen waren zelfs al weer in de Hoogmis op Pinksterzondag te zien. Allen waren toch gesticht! Een belevenis!

Op **zondag 19 juni** jl. is na twee jaar de grote Sacramentsprocessie in Gerwen weer uitgegaan! De kerk was meer dan vol. De processie stond vooral in het teken van publiek eerherstel aan God. De heerlijke saamhorigheid van de kinderen Gods viel ook na de eredienst op bij het tuinfeest. Compliment voor alle helpers! En bovenal dank aan God die ons zoveel goeds heeft gegeven!

Op **zaterdag 2 juli** jl. heeft Mgr. Bernard Fellay in Zaitzkofen (D) 3 diakens en 3 priesters gewijd. Tijdens zulk een plechtigheid raakt de Hemel de aarde. De Vlaamse nieuwe priester Jan De Bruyn is benoemd voor het District Benelux. Zijn verblijfplaats zal de priorij in Antwerpen zijn. Een grote menigte was in Zaitzkofen samengekomen, waaronder vele Vlamingen en Nederlanders. Er is weer een Nederlandstalige priester bij! Jan heeft Gods roep tot het priesterschap gehoord en is erop ingegaan! Deo gratias!

Bidden we voor onze neomist!

Eucharistische Kruistocht

De Kruisvaarder

Bid - Communiceer - Offer je op - Wees apostel!

Het verzameladres van de Schatkisten is:
St. Clemenspriorij, Heuvel 23, 5674 RR Nuenen-Gerwen, Nederland

De Kruisvaarder bidt, communiceert en offert zich op voor de intentie, die Pater Davide Pagliarani, Algemeen Overste van de Priesterbroederschap St. Pius X, iedere maand opgeeft.

Juli:

Voor de paus en alle bisschoppen van de wereld!

Augustus:

Voor de vervolgte Christenen!

Een goede herder van staal: de H. Paus Pius X als bisschop van Mantua

Beste Kruisvaarders,

“Een mijter zou u goed staan ...”

Hij is Italiaan, maar ziet eruit als een Pool. Logisch, want de familie van zijn vader komt uit de streek van Krakau. De bijna vijftigjarige priester Giuseppe Sarto is een sterke man:

Pools gezicht

hij werkt voor vier! Een slimme man: hij is de kanselier (raadgever) van de bisschop van Treviso. Een goede herder: hij is de aalmoezenier van het priesterseminarie en hij maakt uit die kerels echte mannen Gods! Zoals hijzelf.

In de jaren 1879-1880 gonst het van geruchten. Er zijn er die denken Priester Sarto een plezier te doen door te zeggen: “Op uw hoofd zou een mijter (bisschopshoed) goed staan!” Padre Sarto: “Zolang een priester het kruis onder zijn toog (priesterkleed) draagt, is het een zoete last. Maar van zodra hij het óver zijn kleding, aan een ketting (zoals een bisschop het doet), moet dragen, wordt het een drukkende vracht!”

Op een morgen in september 1884 komt Bisschop Appolonio naar Monsignore Sarto: “Komt u mee naar de privé-kapel!” Priester Sarto volgt. Mgr. Appolonio: “Laat ons neerknie-

Treviso

len en bidden!” Na het korte gebed geeft de bisschop aan kanselier Sarto een brief af. Uit het Vaticaan! Van bij de paus! Monsignore Sarto opent de omslag ... “Hierbij bent u benoemd tot bisschop van Mantua.” De anders zo rustige en sterke Kanselier Sarto verbergt zijn gezicht in zijn handen en ... begint heftig te wenen! Bisschop Appolonio troost: “Neemt u het toch aán ... Het is Gods wil ...” Van zodra Giuseppe Sarto weer alleen is, schrijft hij met tranen in de ogen een brief

Moeder van Giuseppe Sarto

naar Rome: “Ik kan zo’n hoge waardigheid niet aannemen.” Hij krijgt snel antwoord: “U hoort te gehoorzamen. Anders weerstaat u Gods wil!” Nu ziet Priester Sarto het in. Heel Treviso is gelukkig. En ook heel geboortedorp Riese viert feest. Daar bezoekt Giuseppe Sarto zijn moeder. Zij is verrast over zijn tranen. Hij: “Moeder, ... u begrijpt niet wat het betekent bisschop te zijn. Wanneer ik mijn plicht niet vervul, gaat mijn ziel verloren!”

Naar de plek waar bisschoppen gebroken worden ...

Uitgerekend de stad en het bisdom Mantua! De twee voorgangers van de nieuwe Bisschop Sarto zijn onder de last bezweken en voortijdig gestorven. In het algemeen willen de mensen er wel de waarheid horen. Maar de arbeiders worden tot ontevredenheid en opstand opgehitst door de socialisten. Die niets met Onze Lieve Heer hebben en nog minder met Zijn Kerk. De mensen die hebben gestudeerd, krijgen leesvoer van de Vrijmetselarij. Dat is een geheime bond, eigenlijk een soort godsdienst, met geheime samenkomsten. Ze willen een nieuwe wereld maken. Maar geen christelijke! In vele landen, zoals Italië, willen de vrijmetselaars Kerk en geloof overal wegdrijven of tot knecht maken van een regering in hún hand! Geen katholiek mag daarom lid zijn van de Vrijmetselarij. Maar de Vrijmetselarij lijkt wel oppermachtig in die tijd: ze hebben de regering in handen, de pers (de kranten) en (voor groot deel) het onderwijs. Zij gaan de kinderen vertellen wat ze moeten geloven en wie

hun vijanden moeten zijn. Vooral Jezus' Kerk! Wanneer dat zo verder gaat, hoort niemand meer van Onze Lieve Heer en Zijn Evangelie en redden ze hun ziel niet. Is er dan niemand die de mensen het ware geloof kan brengen? Natuurlijk wel: de priesters. Maar ... daarvan zijn er in Mantua veel te weinig! Op het bureau van de bisschop liggen smeekbeden van vele ouder wordende priesters: "Stuur mij alsjeblieft een helper!" Hoeveel kan de bisschop er sturen? Eén enkele! Terwijl er tenminste veertig nodig zijn! Tien jaar lang had de vrijmetselaarsregering het priesterseminarie gesloten. Maar ook daarna komen er te weinig

priesters. Waarom? Omdat kandidaten de studies en levensonderhoud niet kunnen betalen! Nieuwe Bisschop Sarto heeft het allemaal snel gezien. Zijn hart krimpt ineen. ...

Opgeven? Niet Sarto!

Begin maart 1880 schrijft Mgr. Sarto aan zijn nieuwe 'schaapjes' (de gelovigen van Mantua): "De nieuwe bisschop is arm aan alles, maar rijk aan liefde! Voor het welzijn van de zielen zal ik zorgen nog nachtwaken (= niet of weinig slapen) schuwen. Niets zal mij meer aan het hart liggen als jullie heiliging!"

Herders. Liefst veel!

De opperherder van het bisdom grijpt op 5 juli 1885 naar de pen en schrijft aan zijn schaapjes: “De opleiding van priesters is het belangrijkste wat een bisschop te doen heeft. Hoe smartelijk ware het voor mij, voor komende herfst jonge mannen te moeten schrijven dat er voor hun geen plaats zou zijn in het seminarie! De Kerk kan niet voortbestaan zonder priesters! Ik weet dat u weinig geld heeft. Maar ik weet ook dat u met velen bent. Vele korrels maken een grote hoop! Zijn er niet verlaten kerken en altaren, lege biechtstoelen, zwiigende preekstoelen ... omdat het aan priesters ontbreekt? Zijn er niet jonge mensen die opgroeien zonder kennis van wat voor hun eeuwig heil, hun redding, nodig is? Heb het seminarie lief!”

En? Komen de centjes nu? Ja, werkelijk! Rijken en armen geven wat. En zo kunnen al voor het ko-

Vader voor seminaristen

mende schooljaar honderd zevenenveertig nieuwe priesterkandidaten opgenomen worden! En op langere termijn? Honderd vijfenzeventig nieuwe priesters! Het wonder is gebeurd!

Herders. Maar dan alleen goede!

Het belangrijkste in het seminarie: goede sfeer en orde, een goede vorming tot zelfoverwinning en liefde tot de goede God. En dan: grondige wetenschappelijke kennis van het ware geloof. Maar ook om het goed te kunnen verdedigen tegen alle dwalingen en aanvallen van de tijd. De waarheid doen winnen! En daarom krijgen de seminaristen (priesterstudenten) goede leerplannen, geleerde professoren en de methode van de slimste bol (na Jezus en Maria) die ooit over het geloof heeft geschreven: de H. Thomas van Aquino.

De bisschop geeft ook zelf les aan zijn jonge priesterkandidaten: dogma (geloofsleer), moraal (over het goede wat we moeten doen en het slechte wat we moeten overwinnen) en Gregoriaanse zang (kerkmuziek). Ook in de lessen van andere professoren komt Bisschop Sarto er vaak bij zitten. Zo bereiden ze hun lessen heel goed voor! Bij de examens is Bisschop Sarto zelf aanwezig. Hij houdt ervan de jonge priesterkandidaten door praktische vragen uit te dagen: “Maar wat doe je als dit en als dat?” Niemand mag gewijd worden, die het geloof niet slagvaardig kan verdedigen!

Elke maand geeft Bisschop Sarto zijn seminaristen een bezinningsdag, zodat ze nader bij Onze Lieve Heer

Dogenpaleis Mantua

komen en hun geloof diepe wortel schiet. En Bisschop Sarto schoolt zijn leerlingen ook zelf in het preken. In de maand mei laat hij elk van hen een toespraak houden over Onze Lieve Vrouw. En dan geeft hij hun tips om het beter te doen.

Kaf van koren

Dagelijks bezoekt de bisschop zijn toekomstige priesters in het seminarie. Hij kent ieder bij naam. Hij weet waar ze vandaan komen. Hij praat en grapt met hun. Voor de vakantie schenkt hij zijn jonge kerels een mooi buitenhuis, waar ze beschermd zijn voor gevaarlijke afleiding, maar waar ze samen kunnen bidden en mooie uitstapjes maken. Hij bezoekt het huis zelf en vrolijk hun daar op.

Hij interesseert zich voor hun noden. Voor verzwakten haalt hij goede voeding. Voor zieken medicijnen. Voor te armen betaalt hij ook de studies. Aan zijn scherpe blik ontgaat bijna niets. De goede eigenschappen van zijn seminaristen niet, maar ook hun fouten niet. Bisschop Sarto is genadig met hun zwakten en weet ze tot het goede aan te moedigen. Maar ... met de goede orde, met de discipline, laat hij ze niet de gek houden! De bisschop waarschuwt voor de grote gevaren: trots, plichtverwaarlozing, geldzucht. Wie zijn plicht niet doet, schudt Bisschop Sarto met gematigde strengheid wakker!

En toch ... Op een dag besluiten seminaristen om in iets keihard niet te gehoorzamen! Een opstand dus! De volgende dag komt de bisschop naar

Mantua vanuit de lucht

hun toe. Bliksem in de ogen! Ieder wordt stil. Onweer! Sterke Bisschop Sarto klopt met de vuist op tafel! Hij praat langzaam maar duidelijk. Een seminarist: “Elk woord verpletterde ons bijna! We bibberden! Plots hief de bisschop ogen en armen omhoog. Uit zijn ogen kwamen tranen! Een teken dat hij ons van harte liefheeft! Dat vergeten we nooit!” Bisschop Sarto besluit: “Het kan zijn dat we elkaar nooit meer terugzien. Maar jullie zullen voor mij bidden. Want jullie weten dat ik jullie liefheb!” Wanneer hij een seminarist weer weg moet sturen en hij weet dat die jongen arm is, zorgt Bisschop Sarto er wel voor dat die aan een goed werk geraakt.

Het hoogtepunt in de opleiding zijn de priesterwijdingen. In de dagen ervoor kent Bisschop Sarto geen rust. Hij bereidt zijn jonge mannen zelf op

de grote stap voor. Met gloed in het hart en tranen in de ogen smeekt hij hun: “Onderzoek jullie krachten! Denk aan de grote verantwoordelijkheid die jullie zullen dragen, voor God en de mensen! Niet, dat jullie op een dag afvallig worden en daardoor enorme schade veroorzaken! Ik leg jullie pas de handen op, als jullie me kunnen overtuigen van jullie zuivere, eerlijke bedoelingen!”

En werkelijk: in die tijd krijgt het bisdom Mantua priesters van de uitstekendste soort!

Een ronde schaapjes-leren-kennen

Nu voor herders is gezorgd, gaat de bisschop zijn schaapjes leren kennen. “Visitatie” heet dat: een rondreis door heel het bisdom om te vormen en te zien wat er moet worden verbeterd. Mgr. Sarto waarschuwt de pastoors:

Visitatiereis

“Het gaat mij niet om een indrukwekkend onthaal of een chique maaltijd, maar om de redding van de schaapjes! Wanneer ik vroeg ‘s morgens in de parochie zal aankomen, zal het voor mij de mooiste ontvangst zijn, wanneer ik in de kerk parochianen aantref, die aan het bidden zijn!”

Onvermoeibaar reist de bisschop van parochie tot parochie. Zelfs de afgelegenste. Bisschop Sarto komt in alle vroegte naar het dorp, gaat gelijk de kerk binnen en gaat biecht horen. Tot het tijd is voor de H. Mis. In de Mis begroet hij de gelovigen, legt hij het Evangelie uit, maakt het programma van zijn bezoek bekend en dient het Sacrament van het Vormsel toe. Dan bezichtigt hij grondig het kerkgebouw en controleert hij het archief (waarin de toegediende sacramenten staan op-

geschreven). Dan gaat de bisschop van huis tot huis om de zieken te bezoeken. Hij troost ze, en als ze arm zijn, geeft hij hun een flink bedrag! Op de middag eet hij een eenvoudige maaltijd met de pastoor in diens werkkamer. Maar intussen gluurt de bisschop naar de boeken. Als hij een belangrijk leerboek ziet, waarop een dikke laag stof ligt, trekt hij het eruit en houdt hij het voor de ogen van de pastoor. Zonder een woord te zeggen. De boodschap: “Studeer vanaf nu goed!”

Na het middagen gaat de bisschop met de pastoor en zijn medewerkers samenzitten. Hij wil van hun precies weten waar de moeilijkheden liggen en hoe ze die denken op te lossen. De bisschop luistert met groot interesse. Daarna gaat de bisschop kort rusten. Weer keert hij dan naar de kerk terug. Daar hoort hij weer een tijdje biecht, hij ondervraagt de kinderen over de catechismus (geloofsles), dan geeft hij zelf les aan de volwassenen, klimt op de preekstoel en moedigt de mensen aan met warme woorden en een dringende oproep. Tenslotte geeft hij allen de bisschoppelijke zegen en verlaat hij de parochie.

In de gewesten van de heidenen ...

Is dat een leuke reis? Soms. Maar het kan ook ontnuchterend triest zijn. Vanuit Canneto sull'Oglio schrijft Mgr. Sarto: “We zijn hier in de gewesten van de heidenen! Stel u voor: in een parochie met 3000 zielen daagden voor de bisschoppelijke Mis maar veertig vrouwen op! En van hen hebben er maar acht gecommuniceerd! In honderd van onze parochies zou ik eigenlijk retraite

Canetto sull'Oglio

moeten houden!” “Retraite” of “geestelijke oefeningen” betekent: afzondering om zichzelf te onderzoeken, Jezus beter te leren kennen en vaste voornemens te nemen om het eigen leven voortaan grondig te beteren.

Hoe lang duurt die visitatiereis? Van augustus 1885 tot april 1888. Meer dan twee jaar! De schapjes kennen nu hun herder en hij hén. En hun noden. En Mgr. Sarto is er niet de man naar om bij de pakken te blijven zitten!

En er iets aan dóen!

Op 10 september 1888 luiden de klokken van Mantua. In processie trekken tweehonderd priesters naar de kathedraal. De synode is begonnen! Dat is een vergadering van alle priesters in het bisdom met hun bisschop. Om maatregelen te nemen om de zielen het best te helpen. Het is in Mantua de eerste synode sinds 1679! In alle openheid bespreekt de bisschop met zijn priesters “alles”: liturgie (de verzorging van de H. Mis en andere ceremoniën) en haar opluistering met muziek, versiering van de kerkgebouwen, processies, omgang met de wereldlijke overheid, zeden (hoe de mensen goed met elkaar omgaan of niet), huwelijken, opvoeding van de jeugd, kindcommunie en vooral geloofskennis en catechismus. Maar daar hoort Mgr. Sarto bedenkingen van een aantal priesters: “We leggen toch bij elke zondagsmis het Evangelie uit. Is dat niet allang genoeg?”

Synode - Plein in Mantua

De bisschop antwoordt: “De uitleg van het Evangelie is zeker een plicht, maar die kan de catechismusles nooit vervangen! Om het Evangelie te kunnen verstaan moeten de mensen de geloofswaarheden begrijpen die daarin worden genoemd. In de catechismusles moet de priester woorden en voorbeelden gebruiken die de mensen verstaan. Hij moet overtuigende voorbeelden kiezen uit de H. Schrift, de kerkgeschiedenis en het leven van de heiligen. Hij moge de les afsluiten met een aansporing die de harten treft! Alles kort en duidelijk! Zoals de apostelen. Denk niet dat de voorbereiding van de les geen moeite zal kosten!” En Mgr. Sarto helpt: hij schrijft een eenheidscatechismus. Zo heeft elke priester een goede handleiding. Eén van de genomen besluiten van de synode. Alles zal beter worden! Als ... de besluiten ook werkelijk worden omgezet. ...

Opgepast: die kan overal opduiken!

Een half jaar verder: mei 1889. De bisschop kondigt een tweede visitatierondreis aan! Hij denkt logisch: wat heeft het voor zin mooie besluiten te nemen op een synode, als vervolgens er in parochies niets mee gedaan wordt? Schrik slaat om het hart van een aantal priesters! Ze vinden de besluiten van de synode eigenlijk te streng en willen gewoon verdergaan zoals ze het voordien gewoon waren. Eén van hen vraagt de bisschop: “Alweer? Is dat niet te zwaar voor u?” Bisschop Sarto: “Zeker: het kost u en mij moeite. Maar zijn wij misschien priester geworden om een makkelijk leven te leiden?”

Anders dan bij de eerste visitatie kondigt Mgr. Sarto het exacte ogenblik van zijn komst niet aan. Zodat iedere priester altijd paraat is! Plots staat

Mantua met kathedraal

hij er en vraagt van de pastoor dat hij voor zijn ogen de kinderen haalt en hun catechismusles geeft. Zo weet de bisschop onmiddellijk hoe bekwaam zijn priesters zijn en hoe goed of hoe slecht ze zijn voorbereid!

De pastoor die zich graag laat uitnodigen

Zo verrast Mgr. Sarto een parochie op een zondagmiddag. Hij klopt aan bij de pastorie. De koster: “Meneer Pastoor is niet thuis!” Mgr. Sarto: “Luid de klokken! Zeg de mensen dat ik hun godsdienstles geef in de kerk!” Het volk stroomt toe. Bisschop Sarto geeft les. Na een tijdje komt ook de pastoor verbaasd binnen gewandeld. Mgr. Sarto onderbreekt: “O, Meneer pastoor is er! Meneer Pastoor, u mag de les overnemen!” De geschrokken pastoor stamelt een verontschuldiging: “Excellentie, ik was gedwongen een uitnodiging aan te

Man van staal

nemen ...” Mgr. Sarto: “Goed. Wanneer u later nog eens een uitnodiging moet aannemen, laat het mij dan weten. Dan neem ik de catechismusles over! Herinner u: de synode zegt uitdrukkelijk: ‘De priester die de godsdienstles verwaarloost, begaat een zware zonde!’” Niet zo lang daarna verneemt Mgr. Sarto dat de pastoor wéér in zijn oude, luie gewoonte hervalt! Dan is het uit met de pret: onmiddellijk verwijderd de bisschop hem van de parochie! Iets wat de bisschop niet graag en heel zelden doet. Maar de andere priesters hebben de les begrepen: niemand van hen verwaarloost nog zo snel het godsdienstonderricht!

De langslaper

Een pastoor heeft de gewoonte te lang te slapen en daardoor te weinig tijd heeft om biecht te horen. Op een dag trekt die (laat!) zijn kant van de biechtstoel open en schrikt zich een ongeluk! De bisschop zit erin! Bisschop Sarto geniet met schelmachtige glimlach van het geschokte gezicht! De ex-luie pastoor verschijnt vanaf dan nooit meer te laat!

Ontvoerder!

Twee andere priesters worden uitgenodigd naar het bisschoppelijk paleis. In de wachtkamer zegt de ene aan de andere: “Jij ook? Ikzelf weet niet waarom de bisschop mij laat komen.” De andere: “Wel: ik ook niet!” De deur zwaait open. Bisschop Sarto komt naar buiten: “Mooi dat jullie op tijd zijn! Ik moet naar buiten! Kom eventjes mee!” De bisschop stapt in een koets. Verbaasd

stappen de twee priester mee in. “Naar het heiligdom van de Madonna della Grazie!” Daar aangekomen zegt de bisschop tegen de verbaasde overste: “Niets bijzonders! Een werk van naastenliefde! Ik heb hier twee priesters die er allang naar smachten aan een retraite deel te nemen. Ik vertrouw ze aan uw goede zorgen toe!” De twee verraste priesters kunnen niet kwaad zijn op hun sluwe bisschop!

Doe niet zo dom!

Post. Van de bisschop zelf. Regelmatig stuurt Mgr. Sarto een herderlijke brief aan zijn priesters. Om ze scherp te houden. Hij schrijft: “De priester mag nooit iets doen wat niet stichtelijk (= een goed voorbeeld) is. De priester moet heilig zijn, liefde wekken en eerbied inboezemen. Vergeet de priester echter de heiligheid van zijn stand en is hij niet serieuzer dan werelds gezinden, dan zal hij de minachting over zich halen van allen. Zelfs van hen die hem bij zijn domheden applaus geven! Let op, die minachting gaat dan verder: voor het priesterschap in het algemeen en de godsdienst!”

Te wapen!

Bisschop Sarto schrijft aan zijn priesters: “Onder vijanden van het geloof zijn er zulke die duidelijk te herkennen zijn en anderen die hun ware gezicht sluw verbergen. Die laatsten zijn veruit de gevaarlijkste! De triestigste onder hen zijn de zogenaamde ‘liberalen’, die ervan dromen licht met duisternis en gerechtigheid met onrecht te verzoenen. Die het geloof in twijfel trekken

of afzwakken. Niemand is gevaarlijker dan zij! We moeten tegen hun huichelarij waakzaam zijn! Ze preken alsof het ‘liefde’ zou zijn de wolf de schapen te laten verscheuren! Ze zijn zelf wolven in schaapsvacht! Ontmasker hun bij het volk! Die vijanden zullen u ‘achterlijken’ en ‘onverzoenlijken’ noemen. Maar geen schrik! Wees sterk! Strijd met open vizier, zodat ieder het ziet!” Dat is nieuw in die tijd! Al die prutsers aan het geloof in de naam van zogezegd “modern”, “mee met de tijd” en “wetenschappelijk” (dat is slechts schijn!) zal Mgr. Sarto een naam geven: “modernisten”. En zodat niemand in hun valstrikken trapt: hun overal het masker aftrekken!

De goede herder van de herders

Mgr. Sarto’s deur staat altijd open. Voor zijn priesters. Ook al heeft hij het nog zo druk: met open armen ontvangt hij elk van hen. Hij laat hun praten,

Goede herder

Paleis in Mantua

luistert en antwoordt met vaderlijke goedheid. Hij geeft hun frisse moed. Echt arme priesters helpt de bisschop uit eigen zak. Heeft een priester fouten begaan, maar doet hij zijn best zich te beteren, dan is Bisschop Sarto zo grootmoedig in het vergeven dat één van hen met tranen van berouw naar buiten gaat: “Wat een bisschop! Niemand kan met hem praten zonder achteraf diep ontroerd te zijn!”

De goede herder van echt armen

De wachtkamer van het bisschoppelijk paleis is vaak gevuld met mensen van werkelijk allerlei slag: rijk-arm, geleerd-ongeleerd en zelfs gelovig-ongelovig. Ze weten dat hun bisschop een goed hart heeft. En dat hij naar ieder met aandacht luistert. Niemand gaat weg zonder een wijs oordeel, een flinke aanmoediging of een daadwer-

kelijke hulp in de nood te hebben gekregen. Vrijdag is Sinterklaasdag: de hal staat vol met echt arme mensen: oude rakkers, vrouwen met lompen van kleren, verwaarloosde kinderen. Ieder krijgt van de bisschop een milde gave. Uit eigen zak! Hij verkoopt zelfs de edelsteen uit zijn bisschopsring voor de arme schaapjes. Een van hen gaat met tranen in de ogen naar een collega: “Deze bisschop is een engel!”

De goede herder van ... zijn vijanden!

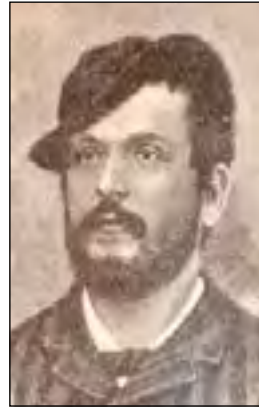
En toch: Mgr. Sarto spreekt wel over “de armen”, maar hij bedoelt daar iets anders mee: de ongelovigen! Zielenjager Sarto hoort van een professor aan het koninklijk lyceum van Mantua. Hij heeft ver van God, Kerk en sacramenten geleefd en nu ligt hij op sterven. Hij is van plan even ver van zijn redding te

blijven. De bisschop kent echter geen rust: hij stuurt een bode: "Iemand zou u nog graag bezoeken: uw vriend Sarto!" De professor is ontroerd: "Dan haal die vriend!" Diep in de nacht snelt de bisschop naar zijn arme stervende, vertelt hem over Gods barmhartigheid en helpt de professor met de laatste sacramenten naar zijn redding. De volgende morgen weet heel Mantua het! Dezelfde truc haalt de man Gods uit met vele joden die in de stad op sterven liggen. Niet weinigen onder hen worden op hun sterfbed door de bisschop gedoopt! Loon: verbitterde doodsbedreigingen!

In Mantua is één van de grootste vijanden van Mgr. Sarto de verbeten socialist Alcibiade Moneta. Hij schaamt zich niet over de bisschop de afschuwelijkste verdachtmakingen te schrijven. Wel onder een schuilnaam. Maar de bisschop wéét wie erachter steekt. Op een dag geraakt die schurk in grote geldnood. Alle schuldeisers verzamelen zich rond hem als honden die hem willen verscheuren! Dan verschijnt een vrome dame bij de echtgenote Moneta. Ze drukt de arme vrouw een serieus geldbedrag in de handen met de woorden: "Van Onze Lieve Vrouw van Altijddurende Bijstand!" Al snel weet Mevr. Moneta wie het werktuig van Onze Lieve Vrouw was: Bisschop Sarto!

Alle godsdiensten even goed of slecht, toch?

Zo goed als zijn warm hart ook is, wanneer het gaat om de vrijheid van de Kerk, de heiligheid van de eredienst, de ongeschonden waarheid van het geloof of het heil van de zielen, dan wordt Bis-

Alcibiade Moneta

schop Sarto onbuigzaam. Zo is het in Mantua de gewoonte dat op de verjaardag van Koning Umberto (14 maart) de bestuurders van de stad in de kerk een dankmis met plechtig "Te Deum" ("U, God, loven wij!") bijwonen. Maar daarna gaan ze naar de joodse synagoge iets gelijkaardigs doen. Alsof het voor de goede God en de zielen al gelijk is volgens welke godsdienst men leeft! Vóór de 14^e maart 1889 besluit Bisschop Sarto een einde te maken aan deze komedie. Hij laat aan stadsprefect Crispi weten: "Ofwel in de kathedraal, ofwel in de synagoge. U mag kiezen!" Crispi is woedend: "Dan in geen van beide!" Mgr. Sarto: "Tenminste heeft

Joden in Mantua

Crispi mij geholpen een einde te maken aan het slechte voorbeeld!”

Ik doop u in de naam van de top-vrijmetselaar ...

Nog bonter maakt men het in het dorp Poggio Rusco, een bolwerk van de socialisten. Niet eens de helft van de kinderen is er gedoopt. Plots komt de burgemeester met een voorstel aan de pastoor: “Laten we er toch ineens achttien dopen!” “Mooi”, zegt de priester. Maar ... er zit een voorwaarde aan. De burgemeester: “Op 2 juni, sterfdag van Generaal Giuseppe Garibaldi! En daarbij wordt de Garibaldi-hymne gespeeld!” Garibaldi nu is één van de van de éénmakers van Italië, maar tegelijk vernietiger van de kerkstaat, vrijmetselaar en hater van Kerk en geloof! De pastoor: “Graag doop ik de kinderen, maar geen Garibaldi-gedoe!” Ze beloven het hem. De doopceremonie begint. Plots verschijnt de muziekkapel tóch en speelt dat kerk-vijandig ding!

Giuseppe Garibaldi

De pastoor heeft echter haar op zijn tanden: hij onderbreekt de ceremonie en telegrafeert zijn “grote broer”! Bisschop Sarto komt ook werkelijk onmiddellijk naar Poggio en laat de kerkklokken luiden. Wanneer het nieuwsgierige volk is samengestroomd, bestijgt hij de preekstoel en zegt: “Van nu af ben ik uw pastoor. Zólang, tot al uw kinderen gedoopt zullen zijn!” Daarna gaat de bisschop naar het tabernakel en stelt het Allerheiligste (Jezus in de Hostie, geplaatst in een monstrans) uit. Het verraste volk bidt mee met de bisschop. Die begint na het Lof een soort volksmissie (retraite voor een hele parochie). En hij zet die in de volgende dagen voort. Op het einde ... laten allen hun kinderen dopen! Door Mgr. Sarto!

We doen die luiken zélf open! Voor Christus-Koning!

In 1894 (nu is hij 59) wordt Mgr. Sarto tot Patriarch (Aartsbisschop) van Venetië benoemd. Op 24 november vaart hij op een gondel de kanalenstad binnen en wordt door zijn nieuwe schapjes bejubeld. Alleen: het Farsetti-Loredanpaleis, waar de stadsregering zit, houdt alle deuren en vensters gesloten en niemand van de stadsoverheid begroet hem! Het zijn allemaal vrijmetselaars van de “Radicalen Democraten”. Die hebben de verkiezingen gewonnen doordat de katholieke bevolking uit protest tegen de regering niet mee had gedaan aan de verkiezingen. Omdat niemand van de regering de beleefdheid heeft de bisschop te begroeten, spreken Venetianen luidop schande. Interessant is hoe Bisschop Sarto rea-

Venetië

geert: “Maak u geen zorgen. We zullen ervoor zorgen dat we die gesloten vensters zélf openen!”

Voor juli 1885 staan verkiezingen gepland. Tot verrassing van de

vijanden beslist de bisschop dat de katholieken deze keer wél moeten meestemmen! Hij verenigt allen die aan een katholieke partij willen deelnemen onder Graaf Filippo Grimani en de

Venetië - San Marco

Patriarch van Venetië

spreuk: “Weg met de vijanden van de kathedraal van San Marco!” De bisschop merkt echter dat de katholieken alléén de volstreekte meerderheid niet zullen kunnen halen. Daarom laat hij de katholieke politici een verbond aangaan met de “Gematigde Liberalen”. Paus Leo XIII schrikt daarvan! Hij laat Bisschop Sarto halen. Die: “Dat zijn ‘liberalen’ die trouw de zondagsmis bezoeken, openlijk de sacramenten ontvangen en op Sacramentsdag mee de baldakijn dragen!” De paus is nu overtuigd en keurt het idee goed.

En ja: de katholieken winnen de verkiezingen. Ze zwaaien de ramen van het Farsetti-Loredanpaleis weer open!

Terug voeren ze in de Lagunenstad de godsdienstles in, en wel in de scholen. De kruisen, die overal zijn weggehaald door de vorige regering, keren terug in de schoollokalen, de gerechtshoven en de ziekenhuizen. Bedevaarten en processies gaan weer in oude glorie door de straten. Christus is weer zichtbaar Koning in Venetië!

Een man van staal

Waar haalt Bisschop Sarto zoveel zelfvertrouwen vandaan? Uit zijn waardigheid en goedheid. Die iedereen ziet! Wanneer hij later paus wordt gekozen, zegt een man die hem kent aan de kardinalen: “Nu hebben jullie een man van staal gekozen!”

Goede bisschoppen, wie zal ze nog vinden?

Bisschoppen zijn opvolgers van de apostelen, die over een deel van de katholieken moeten waken. Hun als hun schaapjes naar de hemel leiden. Herders die hun verdedigen tegen roofzuchtige wolven. Die dus durven hun mond open te doen. Tegen slechte priesters. Tegen aanvallen op de gelovigen, bijvoorbeeld vanuit regering en media. Zacht gezegd: in deze tijd is het met de bisschoppen slap gesteld. In juli bidden en offeren we om goede bisschoppen te krijgen. Van staal! En in augustus doen we dat voor de vervolgte christenen. Dat ze mogen sterk blijven en beschermd worden door goede herders!

Pater Koenraad Huysegems

De Heilige Pastoor van Ars

... vervolg ...

De Pastoor van Ars stelde zich dus met heel weinig comfort en voedsel tevreden.

Waar toe zo'n strenge levenswijze, zal menigeen zeggen? Daarop zal hij zelf u het antwoord geven: "Vriend, de duivel bekommert zich al zeer weinig om de geselroede. Wat hem tot de aftocht dwingt is de ontbering van eten, drinken en slapen. Niets is aangenaamer aan God! Soms bleef ik dagen lang zonder eten. Dan verkreeg ik van God al wal ik wilde!"

En inderdaad, God schonk hem al wat hij begeerde. En daar hij vast besloten was al de misbruiken, die in de zeden van zijn parochianen wortel

hadden geschoten, met alle middelen uit te rukken, gunde hij zich geen rust tot op de dag dat hij in zijn opzet volkomen geslaagd was.

Vooreerst veranderde hij het armtierige kerkje in een woning die waardig was voor Jezus' tegenwoordigheid. Hij zelf nam de verfborstels in de hand om het hout te vernissen, kocht mooie schilderijen en uitdrukingsvolle beelden: "Ha! hadden wij toch het geloof!" riep hij ontroerd uit bij het aanschouwen van een afbeelding van het "Ecce Homo". "Dit alles is niet mooi genoeg; het moet fraai-er zijn," herhaalde hij, terwijl hij in de winkels te Lyon zijn keuze deed voor de aankoop van kerkgewaden. Hij wilde zijn kudde tot God trekken door de netheid van de kerk en de pracht van de godsdienstige plechtigheden.

Ten einde de onwetendheid op godsdienstig gebied te overwinnen, beijverde hij zich bijzonder voor het onderricht van de kinderen in de catechismus. Aan zijn preken werkte hij ononderbroken verscheidene nachten, opgesloten in de sacristie. Zo schreef hij iedere nacht acht tot tien grote bladzijden, die hij in de nacht van zaterdag tot zondag met zijn gebrekkig geheugen trachtte van buiten te leren.

Streng was hij in zijn vermaningen voor degenen die de wet van de zondagsrust overtraden, voor hen die zich overgaven aan drank en aan dans, voor hen die de heilige Naam van God vervloekten, voor de vrouwen die zich in al te lichtzinnige kleding vertoonden. Zo kwam hij er toe de herbergen te doen verdwijnen, waar gedanst werd, “die winkels van de duivel,” zoals hij ze noemde, “die plaatsen waar de zielen verkocht worden, waar de moorden worden bedreven”. Hij leerde de mensen het vloeken af, en wende hen aan het aanroepen van de heilige Naam van God of van de heilige Maagd. Tegen de overtreders van de zondagsrust kwam hij op de preekstoel zo heftig op, dat hij er de stem bij verloor. Ook op dit punt overwon hij alle misbruiken, en God zegende het dorp door meer dan eens op wonderbare wijze de oogst te vrijwaren voor onweer en hagel. De jonge meisjes waarschuwde hij voor de gevaren van de dansgelegenheden, met hun voor ogen te houden hoe gemakkelijk daarin een aanleiding tot zware zonde bestaat. “Is het mogelijk, zei hij dikwijls, zodanig verblind te zijn dat men geen kwaad ziet in het dansen; het is nochtans de koord

waarmee de duivel bij voorkeur de zielen naar de hel trekt!”

In één woord, door zijn onverpoosde zielzorg, door zijn gebed, zijn versterving, zijn prediking verkreeg hij weldra zulke verbazende uitslagen dat de oude mensen konden zeggen: “Sedert de aankomst van Meneer Pastoor is Ars het oude Ars niet meer”. De kroegen van eertijds hadden de plaats geruimd voor deftige herbergen, waar talrijke bedevaarders, aange trokken door de faam van de die naar Gods, naartoe stroomden.

Door de ijverige inspanningen van de heilige priester kreeg de godsvrucht tot de Eucharistie een onge-

wone uitbreiding in de onvergetelijke processies die de velden doorkruisten. Weldra verenigde zich een elite van vurige aanbidsters aan de voet van het Tabernakel, terwijl de mannen aansloten bij een Broederschap van het H. Sacrament; de huisgezinnen werden geheiligd door het gemeenschappelijk gebed; de goede lectuur en zelfs het gewetens-onderzoek werden weer in ere gebracht en sommige bevoorrechte zielen werden door de heilige herder zeer hoog opgeleid in de wegen van de volmaaktheid.

Al degenen die hem benaderden, ondergingen spoedig de betovering

van zijn heiligheid, en vergeleken hem met een engel in een sterfelijk lichaam. Vele beproevingen waren hem echter weggelegd, en ook al waren ze van inwendige aard, ze waren niet minder verschrikkelijk. “O, ik had kruisen,” zei hij, “ik had er bijna meer dan ik dragen kon”. De verschrikkelijkste beproeving was de bekoring tegen de deugd van hoop; zijn ziel meende zich volkomen door God verlaten en veroordeeld om voor immer van Hem verwijderd te blijven. Aan zijn rotsvast geloof alleen was het te danken, dat hij nooit onder de ontmoediging bezweek. Daarbij was zijn lichaam door vasten en verstervingen totaal uitgeput. Hij was nog maar 40 jaar oud en reeds leed hij voortdurend aan de koorts.

Eindelijk had hij de verwoede aanvallen van de boze te doorstaan, die zich op de heilige priester wilde wreken voor al de zielen die hem door deze werden ontrukkt. “Het hel-lebeest is boos, des te beter,” zei de Pastoor; hij wist immers dat, wanneer de duivel hem het slapen belette door het maken van vreselijk lawaai in zijn woning, door het uiten van scheldwoorden, terwijl hij de beeltenis van O. L. Vrouw met vuilnis besmeurde, het bed schudde en er zelfs het vuur aan stak, dit alles een voorteken was dat een of ander verstokte zondaar de priester deemoedig de vergiffenis van zijn zonden zou komen afsmeaken.

Ten slotte verloor de Satan, overwonnen door de bewonderenswaardige standvastigheid van de heilige, alle moed en gaf bijna totaal zijn vervolgingen op.

De Heiligheid

“Voor hen is het dat ik mij zalig maak.”

Willen wij ons thans een idee vormen van de uiterlijke en innerlijke persoonlijkheid van de goede, heilige pastoor? Bij de eerste aanblik van die oude priester van middelmatige gestalte, met het lichtelijk gebogen hoofd, gewelfde schouders, uitgemergeld gezicht, doorgroefd met diepe rimpels, grijze haren die tamelijk lang over de hals vielen, helderblauwe en diepe ogen die tot in de ondergrond van de zielen doordrongen, riep een voorname dame van Parijs heel teleurgesteld uit: “Is dat nu maar de Pastoor van Ars?” “Wel ja!” antwoordde de nederige priester met zijn zachte glimlach. Ja, voor de hoogmoedigen en de lichtzinnigen was het maar dat; doch de ware bedevaarders integendeel waren onmiddellijk getroffen door een gevoel van bewondering, zozeer verraadde zijn uiterlijk de schoonheid van de ziel die als het ware zichtbaar werd in dit zwakke lichamelijk omhulsel. Zijn natuurlijke hoedanigheden: beleefdheid, fijngevoelige geest, waardigheid, eenvoud, zachtheid en sterfmoedigheid werden nog verhoogd en als het ware bovennatuurlijk gemaakt door zijn diep geloof, zijn heiligheid, en werden aldus voor hem als werktuigen in de dienst voor Gods glorie. De onbegrensde goedheid van zijn priesterhart oefende een onweerstaanbare aantrekkingskracht uit, niet alleen op de zuivere harten, doch ook op de zondaars die in hem als een weer-

schijn ontdekten van Jezus' eigen medelijdende goedheid.

Door een vriendelijke grap wist hij pochers en behaagzuchtigen tot de rede te brengen, en tevens bezat hij een weergaloze kunst om met een echt priesterlijke tederheid de lijdenden en de wenenden te troosten. “De aarde is niets!” Dit eenvoudig antwoord, dat hij gaf aan een arme vrouw, die aan een kwijnende ziekte stierf, levert ons het geheim van de vertroosting, welke hij de bedrukten bracht. Hij wist hun het onvermijdelijke kruis te doen dragen en liefhebben, leerde hun de hemel aanschouwen, en bracht hen tot de volledige overgave aan de Wil van de goddelijke Voorzienigheid. Hij toonde insgelijks een voorliefde voor armen, nederigen en kleine kinderen; in deze laatsten beminde hij de argeloosheid, de eenvoudigheid, de onschuld, aan wie God het rijk der hemelen heeft beloofd.

Moeten wij ons dan nog verwonderen over de talloze getuigenissen, die zoveel mensen van zijn heiligheid hebben gebracht: “Nooit heb ik een zo volmaakt voorbeeld van alle deugden ontmoet”; “Ik beschouw hem als een van de grootste heiligen”, zo getuigt men van hem. In de volkstoeloop, die zich verdrong om hem te kunnen zien, vroegen de laatst aangekomenen: “Waar is de heilige?” En van zodra hij verscheen, riepen zijzelf: “De heilige, daar gaat de heilige voorbij!”

De benaming van “heilige” werd hem reeds gedurende zijn leven door de volksmond toegekend, niet alleen om zijn heldhaftige deugden, zijn

visioenen, en de lichtkrans die soms zijn gezicht omstraalde, doch ook vanwege de wonderen en de voorspellingen die als de bekrachtiging waren van zijn heiligheid. Bij honderden zou men zulke feiten kunnen aanhalen: hoeveel onverbeterlijke zondaars werden door de doordringende blik van de E.H. Vianney in de menigte ontdekt!

Doch in zijn nederigheid zocht hij zich te verbergen, zich te onttrekken aan alle lof, en schreef hij die wondervolle genezingen en bekeringen toe aan de machtige bemiddeling van de heiligen en bijzonder aan die van zijn lievelingsheilige, de H. Philomena. Diezelfde nederigheid boezemde hem het vurig verlangen in de beroemdheid te ontvluchten, zich aan de ogen van de mensen te onttrekken en in een klooster zijn zonden te gaan uitboeten, zoals hij zei!

Deze opzet had hij heimelijk overwogen en hij had zelfs reeds voor enige dagen het dorp verlaten dat hij zozeer beminde; doch God had er anders over beschikt: tot aan het einde van zijn dagen zou hij te Ars blijven, en daar dag en nacht zijn zware taak in de biechtstoel voortzetten, steeds meer en meer tot zich trekkend de bedevaarders, die bij hem de genezing van de ziel en de verlichting van lichamelijke kwalen kwamen zoeken.

Eindelijk had de goede pastoor het voorgevoel van zijn naderende dood, en hij voorspelde ze menigmaal. De vrijdag 29 juli 1859 voelde hij zich zieker dan ooit. Rond 01.00 uur in de nacht ging hij, als naar gewoonte, toch naar de kerk om biecht te horen. Daar werd hij door

benauwdheid overvallen, de koorts verteerde hem, hij zag zich genoodzaakt de biechtstoel te verlaten. Om 11.00 uur onderwees hij echter nog de catechismus van op de preekstoel, na in zijn handpalm enkele druppels wijn te hebben gedronken, doch zijn stem was niet meer hoorbaar; intussen zag men hem zijn betraande ogen richten op het Tabernakel.

Zijn brave parochianen, knielend terwijl hij voorbij kwam, zeiden al wenend: "Dit is de laatste maal dat hij ons zegent!" Daarna werd hij naar huis gebracht en op bed gelegd: "Het is mijn arm einde," zei hij en liet zijn biechtvader halen. "De H. Philomena zal er niets aan kunnen beteren!" voegde hij er bij. Na al de bitterheden van boete en versterving te hebben

H. Philomena

gesmaakt, mocht hij de wellust van de gelukzalige dood genieten. Zijn lippen gingen niet meer open, doch zijn ogen bleven naar omhoog gericht, waar zij de hemel schenen te aanschouwen. Hij ontving de laatste HH. Sacramenten: “Hoe goed is toch de goede God, prevelde hij; wanneer men tot Hem niet meer kan gaan, dan komt Hijzelf!”

Eindelijk, op donderdag 4 augustus 1859 om 02.00 uur 's morgens, op het ogenblik zelf wanneer de priester de mooie woorden voor de aanbeveling van de ziel uitsprak:

“Dat Gods heilige engelen haar tegemoet treden”, keerde de mooie ziel van de H. Jean-Marie-Baptist Vianney zachtjes, zonder doodstrijd, naar God terug. ...

Moge hij in de hemelse glorie zijn werk van troost en verlossing voortzetten en ons de zegen verkrijgen nog vele heilige priesters in de dienst van de Kerk te zien. Dat hij de vaders en de moeders overtuigt, hoe heerlijk het is een zoon in de priesterstand te bezitten, en dat hij bij de jongeren vele priesterlijke roepingen wekt.

... einde ...

Uit de reeks “Onze Toonbeelden”

Juffrouw Elly

Schatkisten

Hoe vol waren de Schatkisten van februari en maart?

	<i>april</i>	<i>mei</i>
<i>Aantal Schatkisten:</i>	19	21
Dagelijkse Toewijding	508	593
H. Mis	134	176
H. Communie	120	151
Geestelijke Communie	494	557
Offers	648	682
Tientjes	2.223	2.517
Bezoek aan het Allerheiligste	58	79
Meditatie	247	227
Goed Voorbeeld	572	706
Puntje	366	504

Puntje

Luister eens, de Puntjes voor juli en augustus zijn:

Juli: de gebeden die opgezegd worden na de gelezen H. Mis dagelijks bidden.

Augustus: het dagelijks bidden van de geloofsbelijdenis.

Beste Kruisvaarders,

We bevinden ons opnieuw in de mooie zomermaanden juli en augustus, in de vakantiemaanden, waarin ook ons jaarlijks E.K.-Kamp plaatsvindt. Laten we er talrijk aan deelnemen en bidden dat ook dit kamp – net zoals de voorgaande jaren – zou mogen slagen, tot welzijn van ziel en lichaam.

Het Puntje voor de maand juli luidt: “De gebeden die opgezegd worden na de gelezen H. Mis dagelijks bidden”.

Velen van jullie komen niet enkel op zondag naar de H. Mis, maar ook tijdens de week. Jullie hebben dan zeker al opgemerkt dat een gelezen H. Mis anders eindigt dan een gezongen zondagsmis. Op zondag volgt na het laatste Evangelie het gebed voor de Koning (de Staat) en het slotlied. Bij de gelezen H. Mis echter daalt de priester na het slotevangelie van de altaartreden af en knielt op de eerste trede neer. Daar verricht hij de zogenaamde ‘Leonische gebeden’ of ‘gebeden na de H. Mis’. Zij bestaan uit 3 Weesgegroeten, het Salve Regina en het gebed tot de H. Aartsengel Michael.

Wat is de intentie en de geschiedenis van deze gebeden?

Vandaag bidt de H. Kerk deze gebeden (in het Nederlands of in het Latijn) voor drie bijzondere aangelegenheden: de bekering van de zondaars, de

vrijheid alsook de zegepraal van Gods Kerk op aarde. Deze gebeden zijn echter niet allemaal op hetzelfde moment en met dezelfde intentie aan de misritus toegevoegd.

In 1859 werd de zalige Paus Pius IX geconfronteerd met een opstand in de Pauselijke Staten. De vrijmetselarij stookte het volk op tot een burgeroorlog met als doel de eenmaking van Italië te bekomen. Deze opstand was eigenlijk voornamelijk gericht tegen Gods Kerk. Pius IX beval dat op het einde van de H. Missen die in de Pauselijke Staten gevierd werden, drie Weesgegroeten, een 'Salve Regina', een vers met antwoord en vier oraties (gebeden) dienden toegevoegd te worden. Hij maakte deze gebeden niet verplicht in andere landen, maar vroeg katholieken overal ter wereld om te bidden voor de nederlaag van degenen die erop uit waren de

Paus Pius IX

tijdelijke soevereiniteit van de Heilige Stoel te vernietigen.

Op 6 januari 1884 beval zijn opvolger, Paus Leo XIII, in het kader van de antiklerikale, politieke en sociale ontwikkelingen in het nieuwe Koninkrijk Italië, dat deze gebeden over de hele wereld dienden opgezegd te worden.

Paus Leo XIII

In 1886 werden de vier gebeden die volgden op het 'Salve Regina' omgevormd tot een gebed voor de bekering van de zondaars en "de vrijheid en verheffing van onze Moeder de heilige Kerk". Tegelijkertijd werd het gebed tot de Aartsengel Michaël toegevoegd. De paus schreef ook de encycliek 'Humanum Genus' tegen de vrijmetselarij.

Beste Kruisvaarders, de toevoeging van het gebed tot de Aartsengel Michaël door Paus Leo XIII gaat terug op een bijzonder feit.

Precies 33 jaar voor het grote zonnemirakel te Fatima, dus op 13 oktober 1884, had Paus Leo XIII een opmerkelijk visioen. Toen de oude paus klaar was met het opdragen van de Mis in zijn privékapel in het Vaticaan, bijgewoond door enkele kardinalen en leden van het Vaticaanse personeel, bleef hij plotseling aan de voet van het altaar staan. Hij bleef daar ongeveer 10 minuten staan, alsof hij in trance was, zijn gezicht asgrauw wit. Toen ging hij onmiddellijk van de kapel naar zijn kantoor en stelde het gebed tot de H. Michaël samen, met de opdracht dat men deze overal ter wereld na elke H. Mis diende op te zeggen. Toen men hem vroeg wat er gebeurd was, legde hij uit dat hij, toen hij op het punt stond het altaar te verlaten, een visioen kreeg en zag hoe ontelbare duivels zich op de Heilige Stad Rome en de gehele Kerk stortten en deze in groot gevaar brachten.

Er wordt door sommige bronnen ook vermeld dat de paus plotseling stemmen hoorde – twee stemmen, de ene vriendelijk en zacht, de andere keelklank en hard. Zij schenen van dicht bij het Tabernakel te komen.

Terwijl hij luisterde, zo wordt verteld, hoorde hij het volgende gesprek:

Satan sprak tot Christus: “Ik kan Uw Kerk vernietigen!” Waarop Christus antwoordde: “Oh, kunt gij dat? Probeer dan maar”. Satan sprak: “Daartoe heb ik meer tijd en meer macht nodig”. Christus vroeg: “Hoeveel tijd, hoeveel macht?” Satan sprak: “75 tot 100 jaar, en een grotere macht over hen die zich overgeven aan mijn dienst”. Christus stond dit aan Satan toe.

Beste Kruisvaarders, het moet ons niet verwonderen dat onze Heiland aan Satan toestaat een poging te ondernemen om de Kerk te overwinnen. We lezen namelijk een gelijkaardig feit in de H. Schrift, met name in het Boek Job waar God aan Satan toestaat om de heilige Job te beproeven. God weet immers dat Job Hem zal trouw blijven en dat Satan Jobs ziel geen schade kan en zal toebrengen. Zo weet Jezus ook dat Satan tegenover de Kerk geen overwinning zal behalen, maar een grote smaadvolle nederlaag.

In 1904 verleende Paus Pius X toestemming om aan het einde van de Leonische gebeden een drievoudige bezwering toe te voegen: “Allerheiligst Hart van Jezus, heb medelijden met ons”.

In 1929 werd Vaticaanstad als een staat opgericht. Hiermee werd de moeizame relatie tussen de Heilige Stoel en de Italiaanse Staat, die aan de basis lag van het invoeren van de Leonische gebeden, grotendeels opgelost. Het jaar daarop beval paus Pius XI dat de Leonische gebeden moesten uitgesproken worden, zodat het geloof in rust en vrijheid zou kunnen hersteld en beleden worden door het getroffen Russische volk.

Vanaf 26 september 1964 werden deze ‘gebeden na de H. Mis’ onderdrukt als gevolg van de liturgische hervormingen.

Beste Kruisvaarders, aangezien de Kerk vandaag nog steeds in dezelfde strijd verwickeld is (modernisme, vrijmetselarij, ...) en dit zo zal blijven tot aan het einde der tijden, vraag ik jullie, strijders van de Katholieke Kerk: bid deze Leonische gebeden uit geheel jullie ziel en met al jullie krachten mee in de H. Mis of thuis, bijv. na het gemeenschappelijk Rozenhoedje.

Telkens als jullie deze ‘gebeden na de H. Mis’ gebeden hebben, mogen jullie dat op de Schatkist aangeven.

In de maand augustus is het Puntje: het dagelijks bidden van de geloofsbelijdenis. Het thema van het kamp zal zijn ‘de tien Romeinse Kerkvervolgingen’. Gedurende een periode van driehonderd jaar werden de Katholieke Kerk en onze voorouders in het geloof door de Romeinse Staat vervolgd. Duizenden en duizenden katholieken gaven

hun leven voor Christus. De Katholieke Kerk is door alle eeuwen heen op alle plaatsen vervolgd geweest – net zoals haar Stichter Jezus Christus. Alle martelaren zijn gestorven omwille van het ene zaligmakende geloof: het katholiek geloof. Het geloof dat wij uitdrukken in onze geloofsbelijdenis, ons ‘Credo’.

In de maand augustus willen wij dagelijks de geloofsbelijdenis (het ‘Credo’) van het Rozenhoedje bidden. De tekst ervan gaat zelfs terug tot op de apostelen. Wij willen daarmee uitdrukken dat ook wij bereid zijn voor het katholiek geloof te sterven, net zoals de martelaren en in het bijzonder de H. Petrus van Verona. Deze heilige werd geboren rond 1205 en werd Dominicaan. Hij bestreed de ongelovigen met zijn wijsheid en soms met wonderen. Op 6 april 1252 was hij werkzaam voor de redding van de zielen in Italië toen hij

door twee huurmoordenaars gedood werd. Voordat de H. Petrus van Verona zijn ziel aan God terug schonk, schreef hij stervend met zijn eigen bloed op de grond: ‘Credo – ik geloof’. Een jaar later werd hij reeds heiligverklaard.

Beste Kruisvaarders, telkens als jullie de geloofsbelijdenis bidden – de geloofsbelijdenis van ons dagelijks Rozenhoedje niet meegerekend natuurlijk – mogen jullie dat optekenen op de Schatkist.

Beste Kruisvaarders, we hebben voor de zomermaanden juli en augustus aldus heel mooie puntjes. Ik hoop dat we O.L. Heer en O.L. Vrouw een grote oogst mogen aanbieden. Goede moed! Ik zie jullie allen terug op het kamp te Croy, nabij de priorij van Gerwen. Gods zegen!

Pater Matthias De Clercq
EK-Kruisridder

De Geschiedenis van de Kerk

Pastoor W. Nolet

De nieuwe tijd

Kerk en staat

De Contrareformatie is een machtige beweging geweest, die het katholieke leven aan alle kanten tot bloei heeft gebracht. Maar door de latere Middeleeuwen en de reformatietijd waren enige vraagstukken opgeworpen, die nog geen definitieve oplossing hadden gevonden. Daar was vooreerst de vraag naar de verhouding van het kerkelijk en het wereldlijk gezag. In de reformatietijd was in aansluiting bij de feitelijke toestand in de late middeleeuwen de leuze in zwang gekomen “cuius regio illius et religio”, wie de staatsmacht bezit, heeft ook over de godsdienst van zijn onderdanen te beschikken. Dat betekent de volstreekte heerschappij van de Staat over de Kerk, die dan ook in alle landen flink werd uitgeoefend. Onze voorvaders hebben daarvan kunnen meespreken, maar niet minder de Calvinisten in Frankrijk, die door Lodewijk XIV met

Lodewijk XIV

de meest hardhandige middelen tot “bekering” of tot vluchten gedwongen werden, toen hij in 1685 het edict van Nantes, waarbij aan de Calvinisten vrijheid van godsdienst gewaarborgd werd, ophief. De leuze over de macht van de vorsten over de godsdienst werd eerst losgelaten onder de invloed van het liberalisme en de Franse revolutie. De scheiding van Kerk en Staat, die in theorie verwerpelijk is, werd in de praktijk

bijna overal ingevoerd, en als het losmaken van knellende banden gevoeld

Gallicanisme

Het Concilie van Trente had vervolgens de vraag, die in de late middeleeuwen zo scherp was gesteld aangaande de plaats die de paus in de Kerk inneemt, niet opgelost. De tijd was daar nog niet rijp voor. Wel was het pauselijk aanzien in de Kerk sinds die tijd zeer gestegen, maar de wankeling in de theorie had in de praktijk haar gevolgen, met name vooral in Frankrijk en in Oostenrijk. Lodewijk XIV was een schitterend vorst, die Frankrijk wist te handhaven aan de spits van de naties, niet alleen militair, maar ook cultureel. Het ligt voor de hand, dat in die omstandigheden het oude systeem van het Gallicanisme weer opleefde, dat voor de Franse nationale Kerk een bijzondere plaats opeiste in de Wereldkerk, en dat de pauselijke macht over die nationale Kerk verkleinde

door uitgebreide rechten te geven aan de koning, die volstrekte alleenheerser was. De eigenlijke kern van het Gallicanisme is het loochenen van de pauselijke opperhoogheid in de Kerk. In 1663 werden aan de Sorbonne, de theologische faculteit van de Parijse universiteit, stellingen verdedigd, die het pauselijk primaat zeer duidelijk leerden. Daartegen verzette zich de koning en het kwam zo ver dat de faculteit gedwongen werd uit te spreken dat zij niet leerde, dat de paus boven een algemeen concilie staat, en dat de koning verbood om, hoe dan ook, de pauselijke onfeilbaarheid te leren. Er werd gesproken over de “echte Gallicaanse vrijheden”. Dan begint de koning te tornen aan het bezitsrecht van de Kerk en neemt voor zich een aanmerkelijk deel van de kerkelijke inkomsten. Paus Innocentius XI (1676-1689) richtte aan de koning verschillende brieven, waarin hij voor de rechten van de Kerk opkwam. Het antwoord van de koning is de “assemblée du clergé”

het Gallicanisme

Bossuet

Innocentius XI

van 1681. Dat was geen synode, maar een vergadering van afgevaardigden van de geestelijken, die beraadslaagde over belastingen op kerkelijke goederen. Deze keer echter werden heel andere zaken besproken. Er waren 34 bisschoppen en 37 geestelijken. De voornaamste van hen was de beroemde Bossuet, bisschop van Meaux, die als kanselredenaar klassiek geworden is en in de apologie (geloofsverdediging) een plaats van betekenis inneemt. Bij deze gelegenheid toonde hij zich volop Gallicaan en stelde hij een viertal artikelen op, die door de vergadering werden aangenomen en die bekend staan als de “Gallicaanse artikelen”. Daarin wordt geleerd, dat het kerkelijk bezit geheel in de macht van de koning is en dat de paus slechts onfeilbaar is, wanneer de Kerk met zijn

leer instemt. Paus Innocentius wachtte zijn beurt af en die kwam gauw. Reeds in 1682 weigerde hij zijn bevestiging aan twee benoemde bisschoppen, die de vergadering van 1681 hadden bijgewoond. Hoe langer hoe meer Franse bisdommen kwamen verweesd te staan, en gelukkig wilde Lodewijk XIV wel een Gallicaanse kerk maar geen schisma. Zo gebeurde het, dat Paus Innocentius XII (1691-1700) in 1693 met de koning vrede kon sluiten, waarbij wel niet de ware leer, zoals we die thans kennen, werd aangenomen, maar tenminste werd toegestaan, dat die leer gehouden werd. Hiermee is het Gallicanisme niet verdwenen, maar de grote crisis toch voorbij. Eerst het Vaticaanse Concilie gaf in 1870 een duidelijke, bindende omschrijving van de betekenis van de paus in de Kerk.

Jaarprogramma 2022

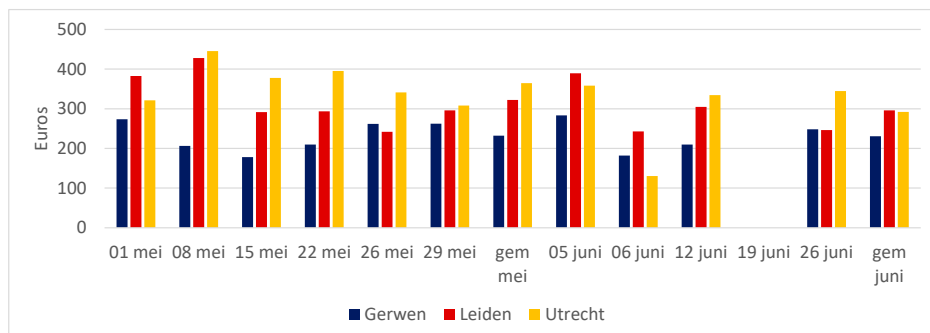
Wanneer?	Waar?	Wat?
van t/m		
02-07	Zaitzkofen (D)	Priesterwijding E.H. J. De Bruyn
09-07	Antwerpen	Eerste Plechtige Mis E.H. De Bruyn
22-07	Gerwen	} Eerste Mis E.H. De Bruyn
23-07	Leiden	
24-07	Utrecht	
25-07	Antwerpen	
29-07	Nederland	Geestelijke Oefeningen (gemengd)
01-08	12-08 Croy	JKI Bedevaart 's Hertogenbosch-Gerwen
16-08	20-08 Keulen	EK-jongens/meisjeskamp
27-08	28-08 Nederland	Fietstocht met Broeder René Maria
02-09	04-09 Dilsen-Stokkem (B)	Bedevaart Gorcum-Brielle (1572-2022)
17-09	Bonheiden (B)	Gezinsweekend
24-09	nader te bepalen	Sportdag van de Traditie
01-10	Banneux	Derde Orde FSSPX, bedevaart
09-10	Leiden	Bedevaart District Benelux
10-10	15-10 Antwerpen	Patroonsfeest
22-10	Gerwen	Mariale Retraite (gemengd)
29-10	nader te bepalen	Aanbiddingsdag
13-11	Utrecht	Derde Orde FSSPX
19-11	Antwerpen	Patroonsfeest
20-11	Gerwen	M.I.
20-11	Leiden	Patroonsfeest
27-11	Gerw./Lei./ Utr.	Koordag i.v.m. H. Cecilia
		Adventsbezinning (+ Derde Orde + M.I.)

Onze Overledenen

Hr.	C.P.M.	Raaymakers	Eindhoven	01	07	2000
Hr.	G.	Oude Elferink	Denekamp	01	07	2014
Mevr.	R.M.	Bastiaanse-Favejee	Rotterdam	03	07	1998
Mej.	J.E.	van Paassen	Houthalen (B)	03	07	1998
Mevr.	Chr.	Martens-Rafferty	Den Haag	03	07	2006
Mevr.	A.M.	Bovenlander-van der Meer	Rijswijk	05	07	2016
Mevr.	M.J.	Galama-Bohncke	Amsterdam	09	07	1994

Hr.	H.J.	Bras	Eindhoven	10	07	2007
Mevr.	A.J.	Woldring	Eindhoven	11	07	2020
Mevr.	J.C.	Willemsen-Schmitz	Arnhem	20	07	2007
Hr.	J.M.	van der Horst	Wateringen	20	07	2013
Mej.	E.J.	Post	Leiden	25	07	2019
Hr.	M.H.	van Ierland	Rotterdam	27	07	2005
Mevr.	H.M.M	Bakermans-Prick	Heemstede	28	07	2014
Hr.	C.P.C.	Soethoudt	Maastricht	03	08	1992
Hr.	T.F.	Bakker	Lichtenvoorde	03	08	2008
Mej.	F.H.	van Kemenade	Liessel	04	08	1997
Prof.	J.P.M.	van der Ploeg o.p.	Nijmegen	04	08	2004
Hr.	M.A.T.	Hannappel	Leidschendam	04	08	2004
Hr.	N.J.	van den Nouwland	Haarlem	04	08	2005
E.H.	L.L.	Troubleyn	Sint Niklaas (B)	10	08	2014
Hr.	A.A.	Sarens	Leidschendam	12	08	2010
Hr.	H.J.	van Avesaat	Venlo	12	08	2014
Mevr.	C.E.H.	Klein-Büller	Rijswijk	16	08	1998
Hr.	M.	Bessem	Maastricht	25	08	1999
Mevr.	L.J.A.	Schalk-de Hoon	Breda	26	08	2004
Mej.	W.J.M.	Smit	Amsterdam	29	08	2021
Mevr.	C.	Kok	Alkmaar	31	08	2012

Collecten in de maanden mei en juni 2022

Eerste Missen van E.H. Jan De Bruyn in Nederland: 22-24 juli 2022 (zie jaarkalender)

**Bedevaart
Gorcum-Brielle
27-28 augustus 2022**

Voettocht voor katholiek
herstel!

450 Jaar!

Antwerpen

25-30 Juli Geestelijke Oefeningen
(gemengd)

10-15 Oktober Mariale Retraite
(gemengd)

Sportdag van de Traditie

Bonheiden (B)

17 september 2022

In de vakantiemaanden juli en augustus vallen onderricht
en bijeenkomsten uit, tenzij nader aangekondigd.

Kalender Gerwen

Juli

vr.	1	-----	geen H. Mis	Eerste vrijdag v.d. maand; Feest v.h. Kostbaar Bloed v. O.H. Jezus Christus (1 ^e kl.)
za.	2	-----	geen H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand; O.-L.-Vrouw-Visitatie (2 ^e kl.); ged. HH. Processus en Martinianus, mart.
zo.	3	8.30	Hoogmis	4^e zondag na Pinksteren (2 ^e kl.); <i>kinderzegen</i>
ma.	4	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
di.	5	18.30	H. Mis	H. Antonius Maria Zaccaria, bel. (3 ^e kl.)
wo.	6	7.15	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
do.	7	17.30	Lof	Zoete Lieve Vrouw v. Den Bosch (2 ^e kl.; bisdom 's Hertogenbosch); ged. HH. Cyrillus en Methodius, biss. en bel.
		18.30	H. Mis	
vr.	8	7.15	H. Mis	H. Elisabeth, koningin v. Portugal, weduwe (3 ^e kl.)
za.	9	-----	geen H. Mis	HH. Martelaren v. Gorcum (3 ^e kl.; bisdom 's Hertogenbosch); <i>nu 450 jaar geleden!</i>
zo.	10	10.30	Hoogmis	5^e zondag na Pinksteren (2 ^e kl.)
ma.	11	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. H. Pius I, paus en mart.
di.	12	18.30	H. Mis	H. Johannes Gualbertus, abt (3 ^e kl.); ged. HH. Nabor en Felix, mart.
				door de week (4 ^e kl.)
wo.	13	7.15	H. Mis	
do.	14	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	H. Bonaventura, biss., bel. en kerkl. (3 ^e kl.)
vr.	15	-----	geen H. Mis	H. Plechelmus, biss. en bel. (3 ^e kl.; bisdom 's Hertogenbosch); ged. H. Henricus, keizer en bel.
za.	16	-----	geen H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. O.L. Vrouw v.d. Berg Karmel
zo.	17	10.30	Hoogmis	6^e zondag na Pinksteren (2 ^e kl.)
ma.	18	18.30	H. Mis	H. Camillus v. Lellis, bel. (3 ^e kl.); ged. H. Symphorosa en haar zeven zonen, mart.
di.	19	18.30	H. Mis	H. Vincentius a Paulo, bel. (3 ^e kl.)
wo.	20	7.15	H. Mis	H. Hiëronymus Aemilianus, bel. (3 ^e kl.); ged. H. Margaretha v. Antiochië, maagd en mart.

do.	21	17.30	Lof	H. Laurentius v. Brindisi, bel. en kerkl. (3 ^e kl.); ged. H. Praxedes, maagd
		18.30	H. Mis	
vr.	22	19.00	H. Mis	Eerste Mis E.H. De Bruyn ; H. Maria Magdalena, boetelinge (3 ^e kl.)
za.	23	9.00	H. Mis	H. Apollinaris, biss. en mart. (3 ^e kl.); ged. H. Liborius, biss. en bel.
zo.	24	10.30	Hoogmis	7^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
ma.	25	18.30	H. Mis	H. Jacobus de Meerdere, apostel (2 ^e kl.); ged. H. Christophorus, mart.
di.	26	18.30	H. Mis	H. Anna, moeder v.d. H. Maagd Maria (2 ^e kl.) door de week (4 ^e kl.); ged. H. Pantaleon, mart.
wo.	27	7.15	H. Mis	HH. Nazarius en Celsus, mart.; Victor I, paus en mart.; Innocentius I, paus en bel. (3 ^e kl.)
do.	28	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	
vr.	29	7.15	H. Mis	H. Martha, maagd (3 ^e kl.); ged. HH. Felix II, paus, en Simplicius, Faustinus en Beatrix, mart.
za.	30	7.15	H. Mis	O.L. Vrouw op zaterdag (4 ^e kl.); ged. HH. Abdon en Sennen, mart.
zo.	31	10.30	H. Mis	8^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)

Augustus

ma.	1	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. HH. Makkabeeën, mart.
di.	2	18.30	H. Mis	H. Alfonsus Maria v. Liguori, biss. en kerkl. (3 ^e kl.); ged. H. Stefanus I, paus en mart.
wo.	3	7.15	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
do.	4	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	H. Dominicus, bel. (3 ^e kl.)
vr.	5	-----	geen H. Mis	Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H. Hart v. Jezus (3 ^e kl.); ged. O.-L.-Vrouw-ter-sneeuw. H. Mis op kampterrein 8.00 uur
za.	6	-----	geen H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand; Gedaanteverandering v. O. H. Jezus Christus (2 ^e kl.); ged. HH. Sixtus II, paus, Felicissimus en Agapitus, mart. H. Mis op kampterrein 8.00 uur
zo.	7	10.30	Hoogmis	9^e zondag na Pinksteren (2^e kl.); kinderzegen
ma.	8	18.30	H. Mis	H. Johannes Maria Vianney, pastoor v. Ars, bel. (3 ^e kl.); ged. HH. Cyriacus, Largus en Smaragdus, mart.
di.	9	18.30	H. Mis	Vigilie v.d. H. Laurentius, diaken en mart. (3 ^e kl.); ged. H. Romanus, mart.
wo.	10	7.15	H. Mis	H. Laurentius, diaken en mart. (2 ^e kl.)

do.	11	17.30	Lof	door de week (4 ^e kl.); ged. HH. Tiburtius en Susanna, mart.
		18.30	H. Mis	
vr.	12	7.15	H. Mis	H. Clara v. Assisië, maagd (3 ^e kl.)
za.	13	9.00	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. HH. Hyppolitus en Cassianus, mart.
zo.	14	10.30	Hoogmis	10^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
ma.	15	19.00	Hoogmis	Feest van Maria-ten-Hemel-Opneming (1^e kl.); <i>verplichte feestdag</i>
di.	16	18.30	H. Mis	H. Joachim, vader v.d. H. Maagd Maria, bel. (2 ^e kl.)
wo.	17	7.15	H. Mis	H. Hyacinthus, bel. (3 ^e kl.)
do.	18	17.30	Lof	door de week (4 ^e kl.); ged. H. Agapitus, mart.
		18.30	H. Mis	
vr.	19	7.15	H. Mis	H. Johannes Eudes, bel. (3 ^e kl.)
za.	20	9.00	H. Mis	H. Bernardus, abt en kerkl. (3 ^e kl.)
zo.	21	10.30	Hoogmis	11^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
ma.	22	18.30	gez. H. Mis	Feest v.h. Onbevlekt Hart v. Maria (2 ^e kl.); ged. HH. Timotheus, Hippolytus en Symphorianus, mart.
di.	23	18.30	H. Mis	H. Philippus Benitius, bel. (3 ^e kl.)
wo.	24	7.15	H. Mis	Kerkwijdingsfeest v.d. kathedraal v. Den Bosch (1^e kl.) (eigen v.h. bisdom)
do.	25	17.30	Lof	H. Bartholomeus, apostel (2 ^e kl.) (bisdom 's Hertogenbosch); ged. H. Lodewijk, koning en bel.
		18.30	H. Mis	
vr.	26	7.15	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. H. Zephyrinus, paus en mart.
za.	27	-----	geen H. Mis	H. Jozef Calasanctius, bel. (3 ^e kl.)
zo.	28	8.30	Hoogmis	12^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
		17.30	Hoogmis (in Brielle)	Votiefmis HH. Martelaren v. Gorcum (2^e kl.); ged. 12^e zondag na Pinksteren
ma.	29	18.30	H. Mis	Onthoofding v.d. H. Johannes de Doper (3 ^e kl.); ged. H. Sabina, mart.
di.	30	18.30	H. Mis	H. Rosa v. Lima, maagd (3 ^e kl.); ged. HH. Felix en Adauctus, mart.
wo.	31	7.15	H. Mis	H. Raymundus Nonnatus, bel. (3 ^e kl.)

September

do.	1	17.30	Lof	Eerste donderdag v.d. maand, Votiefmis
		18.30	H. Mis	O.H.J.Chr. Hogepriester (3 ^e kl.); ged. H. Egidius, abt; ged. HH. Twaalf Gebroeders, mart.

vr.	2	17.30	Lof	Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H. Hart
		18.30	H. Mis	v. Jezus (3 ^e kl.); ged. H. Stefanus, koning en bel.
za.	3	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand; H. Pius X, paus en bel. (1 ^e kl.); patroon van onze Priesterbroederschap; daarna uitstelling tot 12.30 uur
zo.	4	10.30	Hoogmis	Plechtige viering v.h. Feest v.d. H. Pius X, paus en bel. (1 ^e kl.); ged. 13 ^e zondag na Pinksteren; <i>kinderzegen</i>

Activiteiten in Gerwen

Eerste Mis E.H. De Bruyn: vrijdag 22 juli

JKI Bedevaart 's Hertogenbosch-Gerwen: vrijdag 29 juli

Gebedsinitiatief: na de Hoogmis op de eerste zondag van de maand

- Heren: 1. bekeringen en 2. heiliging van het familieleven
- Dames: 3. roepingen

29 juli 2022

JKI BEDEVAART

's Hertogenbosch-Gerwen

Aanmelden via deze QR-code

Kalender Leiden

Juli

vr.	1	-----	geen H. Mis	Eerste vrijdag v.d. maand; Feest v.h. Kostbaar Bloed v. O.H. Jezus Christus (1^e kl.)
za.	2	-----	geen H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand; O.-L.-Vrouw-Visitatie (2 ^e kl.); ged. HH. Processus en Martinianus, mart.
zo.	3	10.30	Hoogmis	4^e zondag na Pinksteren (2^e kl.); kinderzegen
vr.	8	18.30	H. Mis	H. Elisabeth, koningin v. Portugal, weduwe (3 ^e kl.)
za.	9	-----	geen H. Mis	HH. Martelaren v. Gorcum (2 ^e kl.; bisdom Rotterdam); <i>nu 450 jaar geleden!</i>
zo.	10	10.30	Hoogmis	5^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
vr.	15	18.30	H. Mis	H. Henricus, keizer en bel. (3 ^e kl.)
za.	16	-----	geen H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. O.L. Vrouw v.d. Berg Karmel
zo.	17	10.30	Hoogmis	6^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
vr.	22	18.30	H. Mis	H. Maria Magdalena, boetelinge (3 ^e kl.)
za.	23	9.00	gez. H. Mis	Eerste Mis E.H. De Bruyn ; H. Apollinaris, biss. en mart. (3 ^e kl.); ged. H. Liborius, biss. en bel.; met opluistering door het St. Ceciliakoor
zo.	24	10.30	Hoogmis	7^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
vr.	29	-----	geen H. Mis	H. Martha, maagd (3 ^e kl.); ged. HH. Felix II, paus, en Simplicius, Faustinus en Beatrix, mart.
za.	30	-----	geen H. Mis	O.L. Vrouw op zaterdag (4 ^e kl.); ged. HH. Abdon en Sennen, mart.
zo.	31	10.30	H. Mis	8^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)

Augustus

vr.	5	17.30	Lof	Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H. Hart v. Jezus (3 ^e kl.); ged. O.-L.-Vrouw-ter-sneeuw
		18.30	H. Mis	
za.	6	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand; Gedaanteverandering v. O. H. Jezus Christus (2 ^e kl.); ged. HH. Sixtus II, paus, Felicissimus en Agapitus, mart.; daarna uitstelling tot 13.00 uur
zo.	7	10.30	Hoogmis	9^e zondag na Pinksteren (2^e kl.); kinderzegen
vr.	12	18.30	H. Mis	H. Clara v. Assisië, maagd (3 ^e kl.)
za.	13	9.00	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. HH. Hyppolitus en Cassianus, mart.

zo.	14	10.30	Hoogmis	10 ^e zondag na Pinksteren (2 ^e kl.)
ma.	15	19.00	Hoogmis	Feest van Maria-ten-Hemel-Opneming (1 ^e kl.); <i>verplichte feestdag</i>
vr.	19	18.30	H. Mis	H. Johannes Eudes, bel. (3 ^e kl.)
za.	20	9.00	H. Mis	H. Bernardus, abt en kerkl. (3 ^e kl.)
zo.	21	10.30	Hoogmis	11 ^e zondag na Pinksteren (2 ^e kl.)
vr.	26	-----	geen H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. H. Zephyrinus, paus en mart.
za.	27	-----	geen H. Mis	H. Jozef Calasanctius, bel. (3 ^e kl.)
zo.	28	8.30	Hoogmis	12 ^e zondag na Pinksteren (2 ^e kl.)
		17.30	Hoogmis (in Brielle)	Votiefmis HH. Martelaren v. Gorcum (2 ^e kl.); ged. 12 ^e zondag na Pinksteren

September

vr.	2	17.30	Lof	Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H. Hart v. Jezus (3 ^e kl.); ged. H. Stefanus, koning en bel.
		18.30	H. Mis	
za.	3	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand; H. Pius X, paus en bel. (1 ^e kl.); patroon van onze Priesterbroederschap; daarna uitstelling tot 13.00 uur
zo.	4	10.30	Hoogmis	Plechtige viering v.h. Feest v.d. H. Pius X, paus en bel. (1 ^e kl.); ged. 13 ^e zondag na Pinksteren; kinderzegen

Activiteiten in Leiden

Bedevaart van St. Willebrord naar Meersel-Dreef: zaterdag 16 juli;

H. Mis in St. Willebrord 9.00 uur

Eerste Mis E.H. De Bruyn: zaterdag 23 juli

Gebedsinitiatief: voor roepingen: na de Hoogmis op de derde zondag van de maand

Kalender Utrecht

Juli

vr.	1	-----	geen H. Mis	Eerste vrijdag v.d. maand; Feest v.h. Kostbaar Bloed v. O.H. Jezus Christus (1 ^e kl.)
za.	2	-----	geen H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand; O.-L.-Vrouw-Visitatie (2 ^e kl.); ged. HH. Processus en Martinianus, mart.
zo.	3	12.00	Hoogmis	4 ^e zondag na Pinksteren (2 ^e kl.); kinderzegen

vr.	8	18.30	H. Mis	H. Elisabeth, koningin v. Portugal, weduwe (3 ^e kl.)
za.	9	-----	geen H. Mis	HH. Martelaren v. Gorcum (3 ^e kl.; bisdom Utrecht); <i>nu 450 jaar geleden!</i>
zo.	10	10.30	Hoogmis	5^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
vr.	15	18.30	H. Mis	H. Henricus, keizer en bel. (3 ^e kl.), ged. H. Plechelmus, biss. en bel. (bisdom Utrecht)
za.	16	9.00	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. O.L. Vrouw v.d. Berg Karmel
zo.	17	10.30	Hoogmis	6^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
vr.	22	18.30	H. Mis	H. Maria Magdalena, boetelinge (3 ^e kl.)
za.	23	9.00	H. Mis	H. Apollinaris, biss. en mart. (3 ^e kl.); ged. H. Liborius, biss. en bel.
zo.	24	10.30	Hoogmis	Eerste Mis E.H. De Bruyn; 7^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
vr.	29	18.30	H. Mis	H. Martha, maagd (3 ^e kl.); ged. HH. Felix II, paus, en Simplicius, Faustinus en Beatrix, mart.
za.	30	9.00	H. Mis	O.L. Vrouw op zaterdag (4 ^e kl.); ged. HH. Abdon en Sennen, mart.
zo.	31	10.30	H. Mis	8^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)

Augustus

vr.	5	17.30	Lof	Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H. Hart v. Jezus (3 ^e kl.); ged. O.-L.-Vrouw-ter-sneeuw
		18.30	H. Mis	
za.	6	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand; Gedaanteverandering v. O. H. Jezus Christus (2 ^e kl.); ged. HH. Sixtus II, paus, Felicissimus en Agapitus, mart.; daarna uitstelling tot 13.00 uur
zo.	7	10.30	Hoogmis	9^e zondag na Pinksteren (2^e kl.); <i>kinderzegen</i>
vr.	12	18.30	H. Mis	H. Clara v. Assisië, maagd (3 ^e kl.)
za.	13	9.00	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. HH. Hyppolitus en Cassianus, mart.
zo.	14	10.30	Hoogmis	10^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
ma.	15	19.00	Hoogmis	Feest van Maria-ten-Hemel-Opneming (1^e kl.); <i>verplichte feestdag; Eerste H. Communie</i>
vr.	19	18.30	H. Mis	H. Johannes Eudes, bel. (3 ^e kl.)
za.	20	9.00	geen H. Mis	H. Bernardus, abt en kerkl. (3 ^e kl.)
		11.30	Huwelijksmis	
zo.	21	10.30	Hoogmis	11^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
vr.	26	-----	geen H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. H. Zephyrinus, paus en mart.
za.	27	-----	geen H. Mis	H. Jozef Calasanctius, bel. (3 ^e kl.)

zo. 28 12.00 Hoogmis 12^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
 17.30 Hoogmis Votiefmis HH. Martelaren v. Gorcum (2^e kl.);
 (in Brielle) ged. 12^e zondag na Pinksteren

September

vr. 2 17.30 Lof Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H. Hart
 18.30 H. Mis v. Jezus (3^e kl.); ged. H. Stefanus, koning en bel.
 za. 3 9.00 H. Mis Eerste zaterdag v.d. maand; **H. Pius X, paus en bel.** (1^e kl.); patroon van onze Priesterbroederschap; daarna uitstalling tot 13.00 uur
 zo. 4 10.30 Hoogmis Plechtige viering v.h. **Feest v.d. H. Pius X, paus en bel.** (1^e kl.); ged. 13^e zondag na Pinksteren; *kinderzegen*

Activiteiten in Utrecht

Eerste Mis E.H. De Bruyn: zondag 24 juli
Kerken Kijken: vanaf 23 mei t/m 10 september

Onze adressen in Nederland

Gerwen

Leiden

Utrecht

Oude St. Clemenskerk

Heuvel 21
5674 RR Nuenen
Telefoon

+31 (0)40 283 45 05

H. Mis zie pagina 78

Kapel O.L.V. van de
Rozenkrans

Sumatrastraat 197
2315 BD Leiden

Telefoon
+31(0)71 782 05 05 of
+31 (0)40 283 45 05

H. Mis zie pagina 82

St. Willibrordkerk

Minrebroederstraat 21
3512 GS Utrecht

Telefoon
+31 (0)40 283 45 05

H. Mis zie pagina 83

Telefoontijden: maandag t/m zaterdag 09.30-12.00 en 14.00-17.30 uur.
In noodgevallen staan wij u vanzelfsprekend ook buiten deze tijden ter beschikking. Bovendien kunt u altijd een bericht op ons antwoordapparaat achterlaten of per e-mail met ons in contact treden.

E-mail adressen van de priesters

Pater C. de Beer: c.debeer@fsspx.email

Pater K. Huysegems: p.huysegems@googlemail.com

Pater M. De Clercq: m.declercq@fsspx.email

**Steun het
Informatie-
blad!**

Bankrekening

Stichting St. Jozef Nuenen
Heuvel 23

5674 RR Nuenen

IBAN: NL11 INGB 0003 9907 90

BIC: INGBNL2A

Kerkrade

(Duitstalig)

Kerk St. Maria ter Engelen
Pannesheiderstraat 71
6462 EB Bleijerheide/Kerkrade
Telefoon +31 (0)45 567 13 97

Op zondag Hoogmis om 9.30 uur

De erediensten worden verzorgd
door de priesters van de
Priorij St. Bonifacius
Bottroper Strasse 295
D-45356 Essen
Telefoon +49 (0) 20 166 49 22

District Benelux

*Brussel (Namen, Quiévrain en
Luxemburg)*

Christus Koning Priorij
Eendrachtstraat 37
1050 Brussel
Telefoon +32 (0)2 550 00 20

St. Jozefkerk
Frère - Orban Square
1040 Brussel
Telefoon +32 (0)474 860 755
H. Mis

- zon- en feestdagen 8.00 uur
10.00 uur
- ma. t/m za. 18.00 uur

Antwerpen

Priorij van het Allerheiligste Sacrament
Hemelstraat 21-23
2018 Antwerpen
Telefoon +32 (0)3 229 01 80
H. Mis

- zon- en feestdagen 7.30 uur
10.00 uur
- ma., di. 7.00 uur
- wo, za. 7.30 uur
- do., vr. 18.30 uur

Gent

Sint-Amanduskapel
Kortrijksesteenweg 139
9000 Gent
Telefoon +32 (0)3 229 01 80
H. Mis

- zon- en feestdagen 10.00 uur

Colofon

Uitgever

Priesterbroederschap St. Pius X

Redactie

Pater C. de Beer
Priorij St. Clemens
Heuvel 23
5674 RR Nuenen
Telefoon +31 (0)40 283 45 05

Kopijsluiting IB 333

Vrijdag 12 augustus 2022

Giften ter ondersteuning

Uw giften ter ondersteuning van ons werk zijn zeer welkom: ze vormen de enige financiële steun voor het apostolaat van de Priesterbroederschap St. Pius X in Nederland. Voor uw overschrijving kunt u gebruik maken van

- internetbankieren,
- een automatische machtiging, of
- een eenmalige overschrijving.

U vindt ons ook op internet

- www.stpiusx.nl
- www.stpiusx.be

Biechtgelegenheid

Op zon- en verplichte feestdagen: drie kwartier vóór de H. Mis, tot ten laatste 10 minuten vóór de Mis, eventueel ook na de Mis.

Stipendium voor de H. Mis

Het stipendium voor een H. Mis bedraagt: € 18,00.

2 Voorwoord

VAN DE PRIESTERBROEDERSCHAP

3 Feestpreek van Mgr. Marcel Lefebvre

13 De Litanie van Onze-Lieve-Vrouw: Hulp van de Christenen, bid voor ons.

MILITIA IMMACULUAE

20 Martelaarschap van President Garcia Moreno

TERUGBLIKKEN

24 Woensdag 30 maart: Priesters en broeders in Oudenbosch

27 Vrijdag 3 en zaterdag 4 juni: Bedevaart Chartres-Parijs

32 Zondag 19 juni: Sacramentsprocessie in Gerwen

38 Zaterdag 2 juli: Priesterwijding E.H. Jan De Bruyn

EUCCHARISTISCHE KRUISTOCHT

45 Uitleg van de intentie – Een goede herder van staal: de H. Paus Pius X als bisschop van Mantua

61 De Heilige Pastoor van Ars: De Heiligheid

66 Schatkisten

67 Puntje

72 De Geschiedenis van de Kerk

VAN DE PRIORIJ

75 Jaarprogramma 2022

75 Onze Overledenen

76 Collecten in de maanden mei en juni 2022

77 Eerste Missen van E.H. Jan De Bruyn in Nederland: 22-24 juli 2022

77 Bedevaart Gorcum-Brielle: 27-28 augustus 2022

77 Geestelijke oefeningen in Antwerpen: 25-30 juli 2022

77 Sportdag van de Traditie in Bonheiden: 17 september 2022

77 Mariale retraite in Antwerpen: 10-15 oktober 2022

78 Kalender Gerwen

81 JKI Bedevaart 's Hertogenbosch-Gerwen: 29 juli 2022

82 Kalender Leiden

83 Kalender Utrecht

85 Nieuwe boeken:

De Katholieke Catechismus over de kerkelijke crisis

Leidraad voor de Biecht

86 Onze adressen in Nederland

87 District Benelux

87 Colofon